

Tengernek Csillaga

2017. nov.–dec.
XXII/6. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 290,- Ft

Betlehem – Jézus Krisztus születésének helye

Tégy engem a békéd eszközévé

*Assisi Szent Ferenc gyönyörű írása, mely a mai napig
a legszebb imádságok között foglal helyet.*

*Uram, adj türelmet,
Hogy elfogadjam amin nem tudok változtatni,
Adj bátorságot, hogy megváltoztassam,
Amit lehet, és adj bölcsességet,
Hogy a kettő között különbséget tudjak tenni.*

*Uram, tégy engem békéd eszközévé,
hogy szeressek ott, ahol gyűlölnék,
hogy megbocsássak ott, ahol megbántanak,
hogy összekössek, ahol széthúzás van,
hogy reménységet keltsek, ahol kétségbeesés kínoz,
hogy fényt gyűjtsak, ahol sötétség uralkodik,
hogy örömet hozzak oda, ahol gond tanyázik.*

*Ó Uram, segíts meg, hogy törekedjem,
nem arra, hogy megvigasztaljanak, hanem hogy én vigasztaljak,
nem arra, hogy megértsenek, hanem arra, hogy én megértsek,
nem arra, hogy szeressenek, hanem hogy én szeressek.*

*Mert aki így ad, az kapni fog,
aki elveszíti magát, az talál,
aki megbocsát, annak megbocsátanak,
aki meghal, az fölbred az örök életre.
Amen.*

Tartalomjegyzék

Van szeretettel közbenjáró Édesanyánk	1
Részlet a Szereteláng Naplóból (17)	5
A déli harangszó története	8
Ne erőltessük a sikertelen „folytonosság hermeneutikáját”	12
Ratzinger korunk Ágostonja	16
A protestantizmus billegő sarokköve	27
Hertay Mária két Madonnája.....	31
Az aktív homoszexuálisok áldoztatását megtiltotta	33
Csoda történt egy hároméves muszlim kislánnyal Szent Charbel közbenjárására	37
Mária-kegyhelyek	
Betlehem.....	39
Mária kicsinyei	
Az első fatimai jelenés évfordulója.....	41
Rózsafüzér	
Az imádság az Istennel való találkozás kulcsa	43

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Mária és a kis Jézus –
Ukrajna, 18. század

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templom-
okban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Van szeretettel közbenjáró Édesanyánk

Szentmise a fatimai jelenések centenáriumán Soroksáron

A fatimai jelenések 100. évfordulóján, az utolsó jelenés napján, október 13-án országos zárandoklatot hirdettek a soroksári Fatimai Szűzanya tiszteletére épült Szent István király-templomhoz. Az ünnepi szentmisében Erdő Péter bíboros, prímás felajánlotta hazánkat és népünket a fatimai Szűzanyának.

Soroksár-Újtelep Fatimai Szűzanya tiszteletére épült temploma negyvenegy méteres tornyával messze a családi kertváros házai fölé magasodik. A hullámos tetőszerkezetből kiemelkedő torony felmutatja Máriát a világnak.

A jubileumi szentmiséhez a templom előtt elterülő téren állítottak fel szabadtéri oltárt, melyet körülölelve álltak a hívek – a plébániai közösségek, az egyházi iskolák tanárai és diákjai, a Mária Rádió gyalogos zárandoklatának résztvevői. A rádió felhívására több mint háromezren tettek meg gyalogosan, imádkozva az utat a Ferencvárosból, a Bakáts térről Soroksárig. Snell György püspök vezetésével a jelenlévők énekkel, imával készültek a szentmisére.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia meghívására válaszolva szerte az országból érkeztek közösségek, mintegy hatezer ember, hogy részt vegyenek a jubileumon, melyen Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek felajánlotta hazánkat és népünket Mindszenty József 1946-ban elmondott imájának szavaival a Boldogságos Szűzanyának.

A szentmise főcelebránsa és szónoka Erdő Péter bíboros volt, koncelebráltak a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia tagjai és a nagyszámban jelen lévő paptestvérek.

Erdő Péter szentbeszédét teljes terjedelmében közöljük.

Főtisztelendő Érsek és Püspök Urak! Kedves Paptestvérek! Kedves zárandok testvéreim!

A Boldogságos Szűz Mária fatimai jelenésének 100. évfordulóját ünnepeljük. Jelenések sorozata volt ez, amelyek Szűz Mária üzeneteit közölték a pástori gyerekekkel és az egész emberiséggel. Ezeknek az üzeneteknek központi tartalma a bűnökért való engesztelés. A harmadik jelenéskor Mária a rózsafüzérhez kiegészítő imát javasolt. Ma is imádkozzuk ezt az egyes tizedek után. Szövege így hangzik: „Ó Jézusom, bocsásd meg bűneinket, ments meg minket a pokol tüzétől, vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra”. Jézust szólítjuk meg. Többes számban kérjük a bűnök

bocsánatát. Nem csupán a saját, múltban elkövetett bűneikre gondolunk, hanem az emberiség bűneinek megbocsátását kérjük. Krisztus szenvedése és kereszttje az engesztelés és a megváltás cselekedete, nem csupán annak a jele, hogy Isten közösséget vállal az emberiséggel. Jézus maga mondja az utolsó vacsorán, hogy vérét a bűnök bocsánatára ontják ki (Mt 26,28). Az első keresztyén igehirdetés már a bűnök bocsánatát hirdeti Jézus által (ApCsel 13,38). Nekünk is csatlakoznunk kell Krisztushoz, ezért kívánja Szűz Mária engesztelésként a bűnök sokaságáért az imádságot és az áldozatot. Fatima üzenetét egészében jellemzi az üdvösség iránti aggodalom, mégpedig az emberiség bűnei miatt.

Az evangélium szerint Szűz Mária ott állt Szent Fiának kereszttje alatt. Mária szenvedése Jézus személyéhez kapcsolódik. Krisztus szenvedése miatt állja ki édesanyja a legnagyobb kínokat. Sejtelmes részletességgel szólt az agg Simeon jövendölése, hogy Mária lelkét járja át a tör. Igen, Jézus szenvedése Máriának nem a testét, hanem a lelkét sebezte meg. Ő volt az az ember, aki már akkor a szeretetben legközelebb állt Szent Fiához. Ő volt az, aki tudta, hogy Jézus a Szentlélektől fogantatott; tudta, hogy ő a Megváltó; hitt abban, hogy Isten ígéretei benne teljesülnek. Mégis mintha mindennek az ellenkezője történt volna.

Mintha Jézus titokzatos szavai is különleges értelmet kaptak volna: „Nem békét hozni jöttem, hanem kardot” - mondta (Mt 10,34). Igen! Jézus nem fegyveres harcot hirdetett. Ezt még Szent Péter is csak az Olajfák hegyén értette meg. Az a fegyver, ami Jézussal a világba jött, az ellene fordított fegyver volt. Az ő igazsága azóta is újra meg újra a gyűlölet és az erőszak áldozata, a rágalom és a gúny céltáblája a történelemben. Követőinek szenvedése, a vértanúk helytállása kiegészíti (vö. Kol 1,24), új meg új helyzetekben ragyogtatja fel Krisztus szenvedését.

A fatimai Szűzanya minden szomorúságunkban, betegségünkben, csüggedésünkben közbenjárónk. Egyénileg, de az Egyház közössége nevében és népünkért is kérjük pártfogó támogatását. Az ő azonosulása Krisztussal megmutatja, hogy hogyan nyer értelmet, hogyan törpül el minden fájdalom és keserűségünk, ha teljes szeretettel Jézushoz kapcsolódunk.

De a Szűzanya példaképünk is. Példaképünk a kitartásban, mert ott állt a keresztt alatt akkor is, amikor a tanítványok – János kivételével – már elmenekültek. Az ő hitét és szeretetét nem rendítette meg, hogy látszólag minden Jézus kudarcát mutatta. Nem csak a fiának lehetett volna ez a veresége, de ellentmondott az Isten ígéretének is. És amikor minden az ellenkezőjét látszott is igazolni, ő mégsem omlott össze, hanem kitartott a hitben és a szeretetben.

Hazánkban ma hitünket, Egyházunkat, de népünk életét is talán leginkább az elszürkülés, a hit és az érdeklődés elvesztése fenyegeti. Nem csak azért éljük át ezt a kiszáradást, mert felcsillant előttünk a jólétnek, az anyagiaknak, az utazásoknak, a csodálatos műszaki alkotásoknak, a kényelemnek a lehetősége. Nem is csak azért, mert ma már egyre inkább úgy tűnik, hogy ez a lehetőség illúzióknak bizonyul. Gyakran ennél is nagyobb a baj. Sokszor maga az ember változik meg bennünk. Mintha magunk is olyanok lennénk, mint a számítógépes csevegés oldalai, ahol mosolygó vagy sírásra görbülő szájú karikával jelezzük, hogy valami tetszik, vagy nem tetszik. Mintha a szellemi és az érzelmi gazdagságunkat nyelné el a körülöttünk kavargó, mindent betöltő hangzavar. Pedig az Isten szól hozzánk. Minden embert az üdvösségre hív. Nekünk, keresztyéneknek pedig már a keresztségben, különösen pedig a bérmlás szentségében megadja a Szentlelket, hogy felfogjuk a dolgok értelmét, megtaláljuk, megértsük vagy megérezzük az Isten akaratát, és kövessük is azt. De ehhez figyelniünk kell a szavára. Meg kell teremtenünk magunkban a csendet, hogy gondolkodni, értékelni, imádkozni tudjunk. Szűz Mária a gyermek Jézussal történeken el-elgondolkodott. Milyen mélyen és megrázóan gondolkodhatott el fiának szenvedésén! És milyen csodálatosan élte át a feltámadás örömét és a Szentlélek eljövételét a tanítványokkal együtt!

A fatimai Szűz üzenetei az I. világháború vége felé, közvetlenül a szovjet kommunizmus színrelépése előtt hangzottak el. Az azóta eltelt évszázad szinte részleteiben, képi megjelenésében is felidézte az üzenetek tartalmát. A vérbe boruló, megsebzett fehér ruhás emberben II. János Pál pápa saját magát ismerte fel, és a merénylet után a testébe fűrődött golyót, felajánlotta a fatimai Szűzanyának. Ma is ott található a kegyszobor koronájában. A fatimai üzenetek egyik lényeges tartalma az imádságra, engesztelésre való felhíváson túl a felajánlás szorgalmazása. Különösen Oroszország és a világ felajánlását kérte a Szűzanya. Szűz Mária úgy mutatkozik be a jelenések során, főként éppen október 13-án, mint a Rózsafüzér Királynője. Azóta is végezzük egyházmegyénkben az elsősombati rózsafüzért engesztelésül és könyörgésül egyházmegyénkért és egész népünkért, különösen a magyar ifjúságért és a családokért. 2003-ban egyházmegyei zárandoklat keretében ajánlottuk fel főegyházmegyénket Fatimában a Boldogságos Szűzanyának. 2006-ban magyar nemzeti zárandoklaton tettük meg Fatimában ugyanezt a felajánlást a püspöki kar és a határon túli magyar püspökök részvételével. Hazánkat és népünket ajánlottuk a fatimai Szűzanyának. Más egyházmegyéink főpásztorai és hívei is megismételték ezt a felajánlást a Szűzanya fatimai kegyszobra előtt.

Amikor imádságban felajánlásokat teszünk, egyénileg és közösségre csatlakozunk Krisztus áldozatához. Ez az Isten iránti legnagyobb szeretet kifejezése. Ha Mária Szeplőtelen Szívének felajánlott nép vagyunk, akkor életünkben az Isten iránti szeretetnek kell tükröződnie. Isten pedig megkívánja tőlünk az imádságot, a tízparancs súlyos szavaival szól hozzánk a történelem mélyéről, Jézus személyében pedig különös erővel állítja eléink az embertársaink iránti szeretet parancsát.

Keressük tehát újra meg újra Isten akaratát! Vállaljuk nagylelkű szeretettel a család felelősségét, az áldozatkész odaadást a gyermekek, az idősek és a legjobban rászorulók iránt. De ne feledkezzünk meg közösségünk, Egyházunk, népünk gondjairól sem, és amiben csak tudjuk, segítsük azokat is, akiket a világ más tájain fenyeget a háború, a szenvedés és a nyomor. Ne zárjuk be a szívünket egyetlen bajba jutott embertársunk előtt sem. Mert nem értelmetlen, magányos tévelygés az emberiség sorsa. Van édesanyánk, aki gondoskodó szeretettel közbenjár értünk Szent Fiánál.

Fatimai Szűzanya, Magyarok Nagyasszonya, Világ Győzelmes Királynője könyörögj értünk! Amen.

A szentmise végén Erdő Péter bíboros megáldotta a Kondor Lajos SVD tiszteletére állított emléktáblát. A verbita szerzetes Fatimában szolgált, ő az ottani magyar kálvária létrehozója. A tábla elhelyezését kezdeményező plébániai közösség nevében Király Attila plébános emlékezett meg a soroksár-újtelepi templom építését, illetve a fatimai üzenet terjesztését támogató verbita szerzetesről.

A Fatima100 jubileumi programsorozat október 14-én, szombaton konferenciával folytatódik.

Magyar Kurir, 2017. október 13.

A szentmisén a nép nagy odaadással énekelte az ismert Szent Vagy Uram énekeket, orgonakísérettel. Igen szép volt. A szentmise végén mindenki csak nyelvre fogadhatta a mi Urunk, Jézus Krisztus drága Szent Testét. Szívet melegengető volt a régi felajánló ima megisméltése. Sok lelki élménnyel gazdagodva hagyhattuk el a helyszínt – a szerkesztő.

Részlet a Szereteláng Naplóból (17)

1962. december 27.

Reggel a tabernákulum előtt térdeltem, és lelkem gyötrő kínjaiban sírva, zokogva kiáltoztam az Úrhoz: „Imádott Jézusom! Hol vagy? Miért kell Nélküled élnem?” Lelkemben ismét a vádló szavak: „Mert kevély, hazug vagy.” Én tovább könyörögtem: „Jézusom, csak még egyszer légy irgalmas!” „Megátalodott! Ne merd nevedet ajkadra venni, hazug minden szavad!” „Nem értem. Ha hazug vagyok, segíts engem őszinteségre!” „Távozz Tőlem! Júdás is azért kárhozott el, mert konok volt. Te is azért jutsz kárhozatra, mert konok kevélységed elnyomja emberi mivoltodat és minden jó érzésedet. Ne kiáltozz, hanem hagyd fel hazug kitalálásaidat!” „Uram! Nincs nálam az akarat, Neked adtam, és nem is akarom azt visszakapni, csak add meg a megtérés kegyelmét!” Hiába kiáltoztam kétségbeesetten, csak vádban és elutasításban van részem. Lelkem szorong a kételyektől, már kimerített a sok gyötrődés. Magamba roskadva újra csak zokogok. Egész életemben nem sírtam annyit, mint mostanában. „Égi Anyám, Te hol vagy? Ha Szeretelángodra gondolok, majd felégeti arcomat a szégyen. Miért van ez?” „Mert hazug vagy, nyomorult féreg, jobb lett volna neked meg sem születned, úgy, mint ahogy Júdásról mondták. Akkor legalább nem kárhoznál el. Szemétből kiszedt semmi, rongyhalmaz, te hálátlan, mocskos szájú, hazug, térj már észre!” A hang most üvöltöni kezdett, borzalmas dühre ragadva. Ekkor megismertem egy pillanatra: a gonosz tombolt, hogy rákényszerítsen a beismerésre. Utána egy pillanatra szelíd érzés fogott el. Vajon Isten akarata ez? De a másik pillanatban ismét, még nagyobb súllyal nehezedett rám hazugságom nyomasztó kínja. Nincs kiút a kárhozzatból. Szédülök a gondolattól: hát inkább kárhozzam el, semhogy belássam és visszavonjam hazudozásaimat, melyekről úgy véltem azelőtt, hogy égi szavak szólnak hozzám? És én ezek miatt kárhozzom el? „Igen, mert önámításodat másoknak is átadod. De elcsúsztál, láthatod, nem hisznek (neked). A sok kudarc, mely hazugságodat kíséri, legalább jobb belátásra bírta! Esztelen, úgy látszik mindenáron biztosítani akarod az örök kárhozzatot. Bár meg sem születted volna! Júdáson kívül te vagy az, aki biztosan elkárhozik. De ő legalább élvezte egy életen át kapzsisa javait, és ha bűnét megbánta volna, ő is bocsánatot nyert volna. De a kétségbeesés nem engedte őt bűnbánatra. Okulj belőle! Ne ess kétségbe, még van idő! Júdásnak is csak egyetlen szavába került volna, és megbocsátást nyert volna. Neked is csak egy szó elég ahhoz, hogy irgalmat nyerj, és te, kevély, konok, ezt nem akarod kimondani? Hazugságaidal

beszenyezted az eget!” „Égi Anyám, mi lett belőlem? Hogy tudtam ennyire lesüllyedni? Mentsd meg lelkemet a kárhozattól! Ki távozott Tőled meghallgatatlanul?” „Én csak alázatos, megtérő bűnöst emelek fel, te pedig konok, megrögzött bűnös vagy. Csak szenvedj holtod napjáig! Rajtad múlik, meddig akarod vinni hazug ámitásaidat.” Ó, kegyetlen kín! Nyissam-e még könyörögsre ajkamat, és kihez, ha égi Anyám is megvet? Kétségbeesés fojtogat, és nincs erőm arra, hogy elinduljak visszavonni írott hazugságaimat.

„Ó, karácsonyi kisdéd Jézus, én nem tartozom a megváltott lelkek közé!” „Aki Anyám nevében hazudik, az kárhozattá lesz!” Most már nem találom szavakat. A lelki gyötrelmek tetőfokán a kétségbeesés mélységébe zuhanok. De ki hisz nekem, megszállott gonosznak? Ki segít rajtam? Elmém sötétségében nincs a kegyelemnek egy parányi kis fénye sem, hogy megtörné lelkemben a kevélység bűnét. Nem, nem, nem tudok lemondani! Ha azok nem hisznek, akiknek átadtam a Szent Szűz szavait, a Szűzanya dolga, hogy én belátásra kényszerüljek. És ha hazugság, amit én leírtam és továbbadtam? Irgalmasság Anyja, nem tudom folytatni! Vakmerő bizakodás ez? Ilyen az a véték, melytől biztosan elkárhozik a lélek? „Ó, te szerencsétlen! Nincs a világon még egy, aki ily erőszakos megfontoltsággal rohanna a kárhozatba. Én megkérek, szelíd szavakkal szólok hozzád, törj meg végre, hogy tested, lelked kárát ne vallja! Hazugságod beismerése elvágja lelked gyöttrő kínjait. Légy értelmes, és cselekedj úgy, hogy megtaláld lelked nyugalma! Akkor az irgalom is reád száll.”

Drága jó Nővérkém, ezek után nem tudom, mi lesz a szava hozzám? Hogy Ön minek tart, azt én el tudom gondolni. Lehet, hogy Ön tapintatból nem fog megvetni, mint M. atya tette. Legyen Ön előtt mentségemre az, hogy belátom téves hazugságomat. De sajnós, ez nem könnyít lelkemen, mert tovább kell mennem! De mivel erre képtelen vagyok, kérem Önt, segítsen elesettségemből felkelni! Bizonyára azért rendelte mellém az isteni Gondviselés, hogy Ön legyen az, ki beláttatja velem konok, hazug kevélységem szörnyű csapásait. Ön mindig megnyugvást és kételyeim eloszlatását jelentette számomra. Most is azért írtam le lelkem kétségbeeső borzalmait, hogy az Ön nyugodt és tisztán látó derűje törje meg hazug kevélységem bűnös konokságát. Köszönöm az isteni Gondviselésnek, hogy Önt számomra rendelte, hisz Ön volt az első, ki arra figyelmeztetett, hogy önszugerálás is lehet ez. Én nem tudom, azután mi történt velem, miféle energiák robbantak fel bennem. Ahogy B. atya is mondta, csodálatos kirobbanásai vannak az emberi léleknek. Csak azt az egyet nem tudom felfogni, hogy ezek után épeszű vagyok-e még? Állapítsa azt meg más rólam. Én összeroppanva érzem magam, mert amiket itt leírtam, csak írott

szavak, de amit átéltem és átélek, az a végsőkig kimerített. De mégsem akarok eltérni hazug meggyőződésemtől. Nem tudom, mely hatalom az, mely tovább erőt ad. De az életmódomon sem tudok változtatni. Bárhonnan származzon is, ez az erő földöntúli. A borzalmas szenvedéseket tovább is viselem már napok óta. Ahogy mondtam, nem akarok én semmit tenni, és ha akaratom ellenére mégis tennem kell, én nem tehetek róla. Szeretettel köszöntöm, drága jó Nővérkém, és bocsássa meg, hogy zavarom, és ismételten kérem, segítsen rajtam! Imádkozzon értem, és ha lehet, látogasson meg!

1962. december 30.

A kísértések gyötrelmei lassan eloszlottak bensőmben. Egyik nap a szőnyeget javítottam az egyházközség templomában. Hideg és fűtetlen volt, kezem már megdermedt a hidegtől, alig bírtam a tűt fogni. Arra gondoltam, ha kész leszek, hazasietek jól felmelegedni (ez a szőnyegjavítás az oltár előtt történt, a tabernákulum előtt, a szentségi Jézus jelenlétében). S ekkor váratlanul előmlött lelkemben az Úr jelenléte, s ennek nyomán az Úr szólalt meg lelkemben:

„Miért sietsz úgy el Tőlem? Nem jó itt Nálam? Maradj még Velem! Senki nem jön társalogni Hozzád.” Ahogy elkészültem munkámmal, Eléje borultam. Némán, csendben figyeltem Rá.

„Ugye, kimerítettek a nagy, heves szenvedések? Miért lepődtél meg? Nem készítettelek-e elő erre? *A nagy kegyelmek, melyeket előtte adtam, erőt adtak a nagy szenvedésekre. És az elviselt nagy szenvedésekkel most a kegyelmek még nagyobb bőségét árasztom reád. Ezeket a nagy szenvedéseket szaporítanom és fokoznom kell állandóan lelkedben. De a tökéletes Reám való hagyatkozás kegyelmével azért erősítettelek meg, hogy sikert arassunk mindketten. A sátán dühe vad, és Én rád engedem, hogy lássa, milyen az Én kegyelmem ereje a Reám hagyatkozó lélekben.*”

Ezek után még sokáig ott maradtam Nála. „Uram, jó nekem itt lenni.” Lelkem teljesen felszabadult a gonosz szörnyű hatása alól. Az újabb szenvedések még nem rohamoztak meg. Én nem tudom, milyen formában fognak meglepni. Az édes Üdvözítő ezt már régebben is mondta: **az én érdemem a szenvedés lesz**, és az különböző formában fog meglepni. Akkor még nem gondoltam arra, hogy mily kegyetlenül meg tud a sátán gyötörni. Most, hogy lelkem az Úr békéjében és világosságában pihen, eszembe jutottak, Nővérkém, az Ön szavai, amikor M. atyától hazajövet azt mondta, ezért az elutasításért énekeljek Te Deumot, úgy, mint védőszentem, Szent Erzsébet tette azt. Az Ön szavai Szilveszter estéjén jutottak eszembe, éppen mikor az Úr Jézusnak ezeket a

szavakat mondtam: „Imádott Jézusom.” Ő azt válaszolta hozzá küldött szavaimra:

„Igen tetszik Nekem ez, csak mondd mások helyett is! Azok helyett, akik ezt soha nem mondják.” Neki igen tetszik az, ha ezzel a megszólítással borulnak Eléje.

És arra kért az Úr Jézus, hogy a Reá hagyatkozás drága kegyelmét igen becsüljem meg. Mert ez a kegyelem csodatevő a lelkemben. Ezt Ő a Szent Szűz kérésére adta meg nekem, és ismét hivatkozott a Szent Szűz Szeretlángjára, mely Őt lekötelezi.

Én igen meghatódtam, és a Te Deum szavai jöttek ajkamra: „Tebenned van én reményem, ne hagyj soha szégyent érnem.” Szeretett jó Nővérem, elgondolkozom mélyen, újra és újra, lehet-e ezt emberi erővel önmagamba szuggerálni, és ha lehet, mi értelme lenne? (Ezt a hosszú levelet a mellém rendelt nővéremnek írtam lelki küzdelmeim nehéz napjaiban, de miután ő nem jött, csak úgy mondtam el, szavakkal neki később az írás tartalmát.)

(Szeretláng Lelki Napló 107-108. o.)

A déli harangszó története

Dr. Vecsey Lajos: Az imádságok bullája és a déli harangszó c. könyve alapján (Megjelent a nándorfehérvári diadal 500 éves évfordulójára, 1956-ban)

Európa néhány körülhatárolható területén – jellemzően egyes kolostorokban – a XV. században kialakult olyan szokás, hogy péntekenként délben (vagy egyéb időpontban) harangoztak, mely harangszó – Krisztus szenvedésére és kereszthalálára emlékezve – imádságra hívott.

Ezzel párhuzamosan, annak hírére, hogy II. Mohamed elindul Európát elfoglalni, a pápa rendszeres imára hívta a papokat és híveket.

A mindennapi déli harangozás dicséretes szokásának bevezetése III. Kallixtus nevéhez fűződik. Ez a pápa 1456. június 29-én az egész katolikus Egyház számára előírt „imádságok bulláját” („Cum his superioribus annis”) abból a célból adta ki, hogy az egész nyugati kereszténységet végveszéllyel fenyegető törökök ellen lelki keresztes hadjáratot szervezzen. „A törökök zarnoka (II. Mohamed)... felülve a gög szekerére az egész keresztény világnak és nyugatnak elpusztítását vette tervbe a minap és hogy oda behatolhasson,

napról-napra hevesebben készülődik, az lévén legfőbb vágya, hogy Krisztus szent Nevét a földről kiirtsa és az istentelen kutyának, Mohamednek átkozott és borzalmas istentelenségét bevezesse.”

Hogy az egész keresztény világ figyelmét a nagy veszedelemre irányítsa és az embereket imára sarkalja, III. Kallixtus a déli harangszó eszközához folyamodik, mely vészjel és imádságra szólító jel egyben. A hívek buzgóságának növelésére a harangszóra végzett imákat búcsúkkal kötötte össze, ahogy a Bullában olvassuk: „És hogy minden nép fajra és nemre való különbség nélkül ezeknek az imáknak és búcsúknak részese lehessen, megparancsoljuk és elrendeljük, hogy az összes városok, területek és helyek mindenegyes templomában a Nona és Vesperás között, tudniillik a Vesperásra harangozás előtt, de azt legalább egy félórával megelőző időpontban minden nap, egy vagy több messzehangzó haranggal, hogy jól hallhatók legyenek, háromszor harangozzanak, ahogy esténként az angyali üdvözletre harangozni szokás, és akkor kiki az Úr imádságát vagyis a Miatyánkot, és az angyali üdvözlöt vagyis az Üdvözlégység Mária, malaszttal teljes-t háromszor köteles elmondani; azoknak, akik csak egyszer, 40 napi, akik pedig háromszor elmondják térdenállva, kegyesen az Úrban 100 napi búcsút engedélyezünk.”

A Bulla egyéb rendelkezései azt bizonyítják, hogy a pápa tényleg lelki keresztes hadjáratra gondolt a Bulla Orationum nyilvánosságra hozásával. Eszerint a papoknak, akik celebráltak, a szentmisében a pogányok ellen előírt könyörgést kellett venniük. Ennek az imának elvégzését a pápa 100 napi búcsúval kötötte össze. Azonkívül az egész keresztény világban minden város, falu vagy vár, vagy kolostor templomában minden hónap első vasárnapján engedztelő és könyörgő körmeneteket kellett tartani, melyeken az egész szerzetes és világi papság, mindkét nembeli szerzetesek és a nép tartozott megjelenni. A körmenetek alkalmával valamelyik jelenlévő szónoknak szentbeszédet kellett mondania a nép számára; a szónok feladata volt a hívőket bűnbánatra, a megpróbáltatások türelmes elviselésére, erkölcsi megjavulásra és a török veszély nagyságára figyelmeztetni s imára buzdítani.

Az imádságok bulláját, mint fentebb említettük, Rómában 1456. június 29-én ünnepélyes istentisztelet keretében hirdették ki. A pápa maga mondotta a szentmisét az apostolok fejedelmének templomában, ugyanakkor Velencei Péter, a Szent Márk templom áldozárbíornoka által a bullát a nyilvánosság előtt felolvastatta. E napon tehát először kondultak meg pápai rendeletre délben vagy kevéssel a déli órák után a harangok az örök városban s utána hamarosan a pápai állam többi városaiban, helységeiben és falvaiban is. Július első

vasárnapján ünnepélyes körmeneteket tartottak s „még ugyanazon hónapban – mondja III. Kallixtus – Szent Jakab ünnepe előtt bekövetkezett a világraszóló győzelem, mely nem becsülendő kisebbnek azoknál, melyeket Isten Mózes, a Makkabeusok és Nagy Károly idejében engedett népének. Egyszerű keresztetek egyetlen katonával, Isten atlétájával, gróf Hunyadi János vajdával az élükön a számtalan ellenség fölött győzelmet arattak.”

A déli harangozásnak III. Kallixtustól az egész Egyház számára előírt és részben már feledésnek indult gyakorlatát 1500-ban VI. Sándor pápa újítja meg, ahogy Burchardus János „Diarium”-ában feljegyezi: „Augusztus 9-én, vasárnap délben első ízben harangoztak a *Város* minden plébánia-templomában, Miatyánkot és Üdvözlégyet mondandó a török ellen, aszerint, ahogy boldog emlékezetű III. Kallixtus idejében el volt rendelve; a mi Urunk, a pápa parancsára ezt a déli harangozást az év minden napján a jövőben örök időkre meg kell tartani.”

A III. Kallixtustól egykor az egész Egyház számára elrendelt és most VI. Sándortól megújított déli harangozás szokása a XVI. században gyorsan elterjedt.

Németországban a pápai rendelkezésre a bécsi püspök, Nausea Frigyes figyelmeztette Katekizmusában, azt mondván, hogy mikor a török veszedelem tetőfokát elérte, az emberek Mária oltalma alá menekültek, mint szószólójukhoz isteni Fiánál, és hogy oltalmát megnyerjék, az egész keresztény világ számára parancs ment ki, hogy öt legalább kétszer (ti. az esti harangozás mellett délben is!) minden keresztény hívő mint közbenjáróját és pátrónáját isteni Fiánál, Jézusnál, Gábor arkangyal, üdvözlő szavaival segítségül hívja és ennek az intézkedésnek örök emlékezetére harangozzanak; végül az ellenség győzedelmeskedtek.

Ennek a szokásnak fejlődésében III. Kallixtustól a XVI. század végéig *két mozzanatot* vehetünk észre és figyelhetünk meg; az első: III. Kallixtus eredeti elgondolását, azaz a déli harangszóra a törökök ellen előírt imádságot azokban az országokban tartják meg és alkalmazzák, amelyek a töröktől veszélyeztetettek, így elsősorban a Habsburg-dinasztiának alárendelt területeken: Németországban, Ausztriában, Csehországban, Tirolban s kétségkívül Magyarországon, mint a töröktől elsősorban veszélyeztetett területen. Ezzel szemben a román népeknél, mint a franciáknál, spanyoloknál előtérbe jut a reggeli és esti harangozás analógiájára az angyali üdvözlés gondolata. A második: a török veszély elmúltával megváltozik a déli harangszóra imádkozás célja és mindenütt alkalmazkodik és asszimilálódik a már ismert és az egész Egyházban megho-

nosodott esti és reggeli gyakorlathoz. Ez a fejlődés annál könnyebben végbe-mehetett, minthogy az ájtatosságnak ez a formája egyáltalán nem volt ismeretlen. A Kölni Katekizmus ugyanis a két gondolatot – a török elleni imádságot és a Mária-tiszteletet 1543-ban kifejezetten összekapcsolja, mikor azt mondja, hogy a török veszély idején a Boldogságos Szűz Máriához kell menekülnünk, mint szószólónkhoz isteni Fiánál, Jézusnál.

A pápa intézkedése a fennálló szokást nem szünteti meg, hanem az a maga, lényeges formájában változás nélkül továbbra is megmarad, míg a szükséges változtatásokat megtéve XIV. Benedek 1740. dec. 13-án kiadott Brévéjével az isteni Üdvözítő szenvedésének és halálának emlékére a péntek délutáni három órai harangozást az összes székesegyházak és plébániatemplomok számára előírta; azok, akik térdelve az előírt imát – 5 Miatyánkot és 5 Üdvözlégyet – elmondták, a szokásos feltételek mellett 100 napi búcsút nyerhettek.

Jellemző *analógiát* hozhatunk föl Magyarország történelméből, melyet a törökök betöréseikkel több mint 300 éven keresztül veszélyeztettek és részben elpusztítottak, részben megszállva tartottak. Magyarországon, mint *Mária országában* hagyománnyá vált és annyira a lelkek mélyén gyökerezett a Boldogságos Szűz Mária tisztelete, hogy a magyar keresztény hívek a 16., 17. és 18. században *minden az országot ért veszedelmet a Mária tisztelettől való elfordulásnak tulajdonítottak*. Mikor az ország a török rabságból felszabadult és a területi integritás helyreállt, minden magyar szent meggyőződéssel vallotta, hogy ez Mária közbenjárására történt isteni Fia által. Nem ok nélkül állítjuk tehát, hogy Máriának mint közvetítőnek tisztelete és a török ellen végzendő ima a történelmi fejlődésben az idők folyamán egy közös gondolatá olvad össze. Mikor végül a török veszedelem megszűnt, a déli harangozás egyedül Szűz Mária tiszteletére szolgált, miként az „Úr angyala” imádság formulája – mely V. Szt. Pius pápa (†1572) idejében már teljes és naponta háromszor recitálták – igazolja.

Minthogy a mai keresztény világ hasonló veszedelemben forog, mint 500 év előtt, és a pogányság hatalma ugyanoly módon elpusztítására tör, nem szabad, hogy a földkerekség keresztény tábora megfélekedezzen erről a magyarságról, mint a „*kereszténység védőpajzsa*” által kivívott nagy győzelemről, melyet a *déli harangszó naponként hirdet minden népnek és nemzetnek*. Ezeknek a nagy történelmi tényeknek felidézése és előtérbe állítása, melyeket a hit ügyéért és a népek szabadságáért vittek végbe, nemcsak azért szükséges, hogy az elmúlt századok keresztény hőseit megbecsüljük, hanem abból a célból is, hogy a jövő feladatait felismerjük, másokkal megismertessük és megvalósítsuk.

Összesítve megállapítható, hogy a mai déli harangozás a III. Kallixtus pápa által kiadott „Bulla Orationum” rendelkezésének következménye, melyet VI. Sándor pápa 1500-ban megújított.

III Kallixtus pápa a mindennapi déli harangszót és a hozzá rendelt imát a török hódítási terv miatt, annak megállítására rendelte el. A török csapatokat a magyarok állították meg Nándorfehérvárnál, déli harangszó elrendelését követő egy hónapon belül. A déli harangszóra azóta is imádkozunk, kérve a Szűzanya segítségét.

Ma a muzulmánok tömeges áramlása miatt napi három Úrangyalát szoktunk imádkozni ugyanazon céllal, mint ahogy azt a XV. században elődeink tették.

Jánossy Gábor

Ne erőltessük a sikertelen „folytonosság hermeneutikáját”

Athanasius Schneider püspök: A II. Vatikáni Zsinat tévedései az Egyház protestantizálódásához vezetnek

Athanasius Schneider püspök, akivel a Fatima Center számára hosszú időn át volt szerencsém interjúkat készíteni, talán az egyetlen tiszta hang a püspökök között az elmúlt négy év aggasztóan ijesztő egyházi irányvonalában. Amint azt Őexcellenciája állítja, hogy az Egyháznak ez a „példátlan válsága hasonlít a IV. századbeli általános válsághoz, amikor az arianizmus megfertőzte a püspökök túlnyomó többségét, és uralkodó irányzattá vált az Egyház életében”.

Bizonyára nem véletlen, hogy Schneider püspök az alexandriai Athanasius püspökről kapta a nevét, aki lényegében az arianus eretnokség püspöki ellenállásának egyik meghatározó és megingathatatlan hangja volt.

Schneider püspöknek a II. Vatikán Zsinatról alkotott nézeteit, amelyekről a Rorate Caeli-nek nyújtott exkluzív interjúban számolt be, az az optimizmus vezérli, amelyet az Egyház állapotára vonatkozóan minden katolikus embernek éreznie kell:

„Meg kell újítanunk a hitünket abban, hogy Krisztus biztos kézben tartja az Egyházat, és hogy Ő mindig beavatkozik, hogy megmentse az Egyházat azok-

ban a pillanatokban, amikor úgy tűnik, mint napjainkban is, hogy az Egyház hajója süllyed.”

Ez az optimizmus azonban nem szünteti meg a katolikusok azon kötelességét, hogy ellenálljanak a tévedéseknek és védelmezzék az igazságot az Egyház válságának idején, amint Szent Athanasius is tette a IV. században, és amint Athanasius püspök teszi ma. Így, tiszteletben tartva a II. Vatikáni Zsinatot, a püspök helyesen azt tanácsolja, hogy mivel „a II. Vatikáni Zsinat törvényes gyűlés volt, amelyet pápák vezettek, a zsinat irányába tiszteletet kell tanúsítanunk. Mindezek ellenére ez nem jelenti azt, hogy tilos lenne az Egyház tradíciójára és megváltoztathatatlan tanítására alapozva megalapozott kételyeket vagy tiszteletteljes javító javaslatokat kifejezni bizonyos konkrét kérdések vonatkozásában.”

Sokat hallunk mostanában egy bizonyos „folytonosság hermeneutikájáról”, amely szerint tiszteletben kell tartani a Zsinat dokumentumaiban szereplő számos problémás állítást. De valójában arra a „hermeneutikára” lenne szükség, amely megmutatja, hogy a Zsinati dokumentumokban a korábbi tanítással való „folytonosságban” súlyos elégtelenségek mutatkoznak. Ha ezekkel az elégtelenségekkel szembesülünk, mondja a püspök, akkor az egyetlen helyes „hermeneutika” – vagyis értelmezés – a visszatérés az „elmúlt századok Tanítóhivatalának tradicionális és állandó tanításához”, amely „iránytűként szolgál az utólagos tanítóhivatali kijelentések pontosságának az ellenőrzéséhez”, érteve ezalatt a II. Vatikáni Zsinat szövegeiben található újításokat.

Schneider püspök így folytatta:

„Kétségek esetén az állandó Tanítóhivatal állításainak (az előző zsinatok és pápák dokumentumainak, amelyek tartalma évszázadokon keresztül ugyanabban az értelemben, biztos és megismételt tradíciónak bizonyult) kell érvényesülniük a II. Vatikán Zsinat új vagy objektíven kétértelmű nyilatkozataival szemben, amelyek nehezen hozhatók összhangba az állandó és az előző Tanítóhivatal konkrét állításaival (pl. az államnak arra a kötelességére vonatkozóan, hogy nyilvánosan hódoljon Krisztusnak, minden emberi társadalom Királyának, a péteri elsőbbségre, a püspöki kollegialitás igazi értelmezésére és az Egyház egyetemes kormányzására vonatkozóan, az összes nem katolikus vallás káros természetére és a lelkek örök üdvösségére jelentő veszélyére vonatkozóan)”.

Ráadásul „a II. Vatikáni Zsinatot úgy kell nézni és értékelni, amilyen az valójában volt: elsősorban lelkipásztori zsinatnak. Ennek a zsinatnak nem állt szándékában új tantételeket javasolni, vagy véglegesen megfogalmazni. „Sem

a pápa, sem egy pápa által jóváhagyott zsinat nem rendelkezik olyan joggal, hogy új tanítételeket javasoljon. Mert amint azt az I. Vatikáni Zsinat kijelentette: „A Szentlelket nem azért ígérték meg Péter utódai számára, hogy kinyilatkoztatásával új tanokat ismertessen meg velük, hanem azért, hogy segítségével sértetlenül megtartsák és hűségesen kifejtsék az apostolokon keresztül áthagyományozódott Kinyilatkoztatást, a Hit Letéteményét”.

A folytonosság hermeneutikáját illetően Athanasius püspök megjegyzi, hogy az egyszerűen nem fér össze bizonyos zsinati megállapításokkal – mint például a „kollegialitás, vallásszabadság, ökumené és a vallásközi párbeszéd újításai”, valamint a világ felé mutatott magatartás – „amelyből hiányzik a véglegesség” karaktere, és nyilvánvalóan vagy egyáltalán nem egyeztethető össze a Tanítóhivatal hagyományos és állandó tanításával.” Ami azokat a kijelentéseket illeti, jegyzi meg helyesen Schneider püspök, hogy a különböző törekvések összeegyeztethetők a korábbi tanítással, csak „kényszerített értelmezéseket hoznak létre, amelyek nem meggyőzőek, és amelyek nem segítenek a katolikus hit és konkrét alkalmazása megváltoztathatatlan igazságainak világosabb megértésében”.

Sőt, mondja a püspök, inkább becsülettel el kell ismernünk, hogy „vannak olyan esetek a történelemben, amikor bizonyos ökumenikus zsinatok nem-határozott kijelentéseit később – higgadt teológiai vitának köszönhetően – finomították vagy hallgatólagosan korrigálták... A püspök idézi például „a firenzei (Florence-i) zsinatnak az egyházi rend szentségével kapcsolatosan az eszközök átadásáról szóló tanítását, míg a biztosabb és állandóbb hagyomány azt mondta, hogy a püspök kézzátétele elégséges, ez az egyházi rend szentségének az érvényességéhez megkívánt egyetlen anyag, és ezt az igazságot végül XII. Piusz megerősítette 1947-ben.”

Tegyük fel, mondja a püspök, hogy „a firenzei zsinat után a teológusok vakon alkalmazták volna a „folytonosság hermeneutikájának” elvét a firenzei zsinat konkrét kijelentésére (egy objektíven téves kijelentésre [amelyet a II. Vatikáni Zsinat újításaihoz hasonlóan nem támasztott alá semmilyen végleges rendelet]), megvédve azt a tételt, miszerint az eszközök átadása az egyházi rend szentségének esetében megegyezésben van az állandó Tanítóhivatallal, valószínűleg nem sikerült volna a teológusoknak általános egyetértésre jutniuk az igazsággal kapcsolatban, amely szerint egyedül a püspök kézzátétele jelenti a rend szentségének igazi anyagát.”

Ugyanezt a korrekciós folyamatot kell alkalmazni a II. Vatikáni Zsinat dokumentumaiban található számos problémás kijelentésre, amelyeknek két-

értelmű „lelkipásztori” szövege eltér az Egyház történelmének bármely más zsinatától. Athanasius püspök arra a következtetésre jutott, hogy „létre kell jönnie az Egyházban a tanbeli vitákat illetően egy olyan higgadt légkörnek, amely megvitatja a II. Vatikáni Zsinatnak azokat a nyilatkozatait, amelyek kétértelműek vagy hibás értelmezést eredményeztek. Egy ilyen doktrinális vitában nincs semmi botrányos, sőt, éppen ellenkezőleg, hozzájárul ahhoz, hogy az Egyház biztosabban és szervesen megőrizze és megmagyarázza megváltoztathatatlan hitletéteményét.”

Valójában enélkül a korrekciós folyamat nélkül az Egyház továbbra is szenved attól a válságtól, amelyet „a II. Vatikáni Zsinat egyes olyan kijelentéseinek a „tévedhetetlenné tétele” okoz, amelyek objektíve kétértelműek vagy... nehezen összeegyeztethetőek az Egyház Tanítóhivatalának állandó tanításával, „oly módon, hogy” az egészséges vitát közvetve vagy hallgatólagosan megakadályozták”.

Ami még rosszabb, figyelmeztet a püspök, az a II. Vatikáni Zsinat modernista partizánjainak az Egyház „megújítására” vonatkozó visszaélései [a zsinat] kevésbé világos vagy kétértelmű tanító kijelentéseinek a felhasználásával egy másik egyház – egy relativista vagy protestáns típusú egyház létrehozása érdekében”.

Összefoglalásként a püspök kijelenti: „Meg kell szabadulnunk a II. Vatikáni Zsinat teljes abszolutizálásától és „tévedhetetlennek” való elgondolásától.

Ehhez csak egy szívből jövő Amen-t adhatok hozzá, és imádkozhatom annak a napnak az eljövételéért, amikor az Egyház emberi vonatkozása végül felhagy a tévesen dicsőített Zsinattal, és visszatér a Tradíció útjára. Hogy ez a nap el fog jönni, az olyan biztos, mint Mária Szepőlötnen Szívének a diadala.

(Christopher A. Ferrara írása a www.fatimaperspectives.com honlapon jelent meg.)

Ratzinger korunk Ágostonja

beszélgetés Peter Seewalddal

XVI. Benedek életének és művének egyik legjobb ismerője beszélt a Lengyel Katolikus Hírügynökségnek (KAI) többek között az emeritus pápa életének legfontosabb pillanatairól, a mesterekről, akik legnagyobb hatással voltak rá vagy a zene iránti szeretetéről.

„Nem félek azt állítani, hogy Ratzinger esetében egy második Ágostonról beszélhetünk. Ahogy Szent Ágoston gondolatai meghatározták a teológia és a filozófia történetét a középkortól napjainkig, úgy fogunk Ratzinger gondolataiból élni a következő századokban” – véli Peter Seewald. XVI. Benedek 90. születésnapja alkalmából életének és művének egyik legjobb ismerője mesélt a Lengyel Katolikus Hírügynökségnek (KAI) többek között az emeritus pápa életének legfontosabb pillanatairól, a mesterekről, akik legnagyobb hatással voltak rá, a zene iránti szeretetéről, de arról is, hogy „fogta be lasszóval” Szent II. János Pál pápa, miközben a hivatalok betöltésétől mindig irtózott, mert a legfontosabb számára teológiai művének fejlesztése és a tanítás volt.

Krzysztof Tomasik (KAI): Ratzinger bíboros segített Önnek visszatérni Istenhez és az Egyházba...

Peter Seewald: Kétségtelenül, bár már korábban, a gyerekeimnek köszönhetően, az Istenhez való visszatérés útján voltam. A társadalmi-politikai élettel foglalkozó publicistaként azt is akkor értettem meg, milyen sokat veszít a társadalom, ha eltávolodik vallásos gyökereitől. Természetesen a találkozás az akkor még bíboros Joseph Ratzingerrel nagy hatást gyakorolt rám, annál inkább, mivel teljesen hamis elképzelések terjedtek el róla – a médiában legtöbbször egyfajta katonai nyelvezetet használva „páncélos bíboros”-ként jellemezték. De ha az ember találkozott vele és olvasta a szövegeit, megállapíthatta, hogy ennek semmi köze az igazsághoz. Egy megfontolt, nagyon bölcs és a valóság mély elemzésére képes teológust és tudóst ismertem meg. „*A föld sója*” című első vele készült interjúkötetet igazi ajándéknak tartom. Választ adott minden kérdésemre, amelyek nagyon személyesen érdekeltek. Egy percig sem volt az a benyomásom, hogy egy tekintéllyel, „a katolikus kincsek tárházának őre”-vel beszélgetek, épp ellenkezőleg, olyan valakivel, akinek a tekintélye mögött az evangélium, az egyházatyák tanítása és saját teológiája áll. Néhány napon keresztül válaszokat adott az evangélium és az Egyház taní-

tásának szavaival napjaink problémáira. A Ratzinger bíborossal töltött napok megváltoztatták az életemet.

– Életrajzírójaként hogy látja, mi formálta leginkább Ratzinger pápa személyiségét gyermek- és fiatalkorában?

– Három dolog: mindenekelőtt szülei vallásossága, kötődése a szabad és mély bajor katolikus vallási élethez, valamint az ateista diktatúrával való szembenállás. Ami érdekes, vallásos életével a fiatal Josephre nemcsak anyja, de főként apja hatott. Példát adott, hogy lehet a mindennapi életben a hit útmutatásait követni. Nem valami felszínes, de mélyen az értelemre alapozott hit volt ez, amely erőt ad az embernek, hogy ellenálljon a különböző kísértéseknek. Kifejeződött ez abban is, hogy gyakran részt vett a szentmiséken és tevékenyen bekapcsolódott az Egyház mindennapi életébe. A fiatal Joseph Ratzingert vonzotta az apja által képviselt vallásosság, amely erőt adott neki, hogy belülről elutasítsa a nemzetiszocializmus ateista diktatúráját. Gyakran megfélemlítettünk azokról a tapasztalatairól, amelyeket a totalitarizmus időszakában szerzett, amikor a diktatúra egy alapjaiban keresztény-és zsidóellenes álvallást hirdetett – új embert akart teremteni. Az ezekkel a törekvésekkel szembeni küzdelem tanította meg nemcsak arra, hogy a világ történelmében állandóan megjelennek olyan korszakok és elméletek, amelyek kihívást jelentenek a kereszténység számára, de arra is, hogy a kereszténységet általában védeni kell. Ebből született az a meggyőződése is, hogy az intézményes Egyház ereje elsősorban attól függ, milyen erős a hívők hite. Ez nemcsak a fiatalkori hitét határozta meg, de egész tevékenységének központi üzenete.

– Kinek volt legnagyobb hatása Joseph Ratzingerre? Kik voltak a mesterei?

– Régi korok mesterei mellett ott vannak közöttük azok is, akik közvetlenül alakították, de mindannyian folyamatosan élnek a teológiai művében. Mindenekelőtt Szent Ágoston az ő „Vallomásai”-val. A fiatal Ratzingert megragadta Ágoston összetett személyisége, a világgal folytatott vitái és ónatadása Istennek, amely mélyen megindította, amikor a felnőtt élet küszöbén a freisingi székesegyház előtt állt, és tizenkilenc éves korában belépett a papi szemináriumba. Szent Ágoston műve nagy hatással volt egész lelki életére, és új horizontokat nyitott meg előtte. Nem egy nagy egyházatyája és tanítója volt számára a múltból, hanem nagyon is élő, közeli és aktuális személy, olyan valaki, aki képes választ adni személyes problémáira és a kor kihívásaira. Minél tágabban nyíltak előtte a teológia horizontjai, annál intenzívebbé vált párbeszéde

Ágostonnal, akit egyenesen barátjának tekintett. Ha összehasonlítjuk Joseph Ratzinger és Szent Ágoston életének alakulását, megdöbbentő párhuzamokat fedezhetünk fel. Nem félek azt állítani, hogy Ratzinger esetében egy második Szent Ágostonról beszélhetünk. Természetesen nem személyiségük alapján hasonlítanak egymásra. Ratzingerrel ellentétben Ágoston egy eseményekben gazdag életutat végigjárt és rendkívül érzelmi beállítottságú, szenvedélyes ember volt. De mindkettőjüknél megfigyelhető az állandóan erősödő vágy és törekvés Isten művének építésére, annak mind mélyebb megismerésére, az, ahogy egyre inkább felfedezik a valóságban az Isteni Logoszt, Isten Igéjét, aki Jézus Krisztusban testet öltött. Mindketten felismerik, hogy egyedül az intellektuális próbálkozások Isten titkának megértésére nem elegendők, szükség van – ami ugyanolyan fontos – a szív nyelvére is.

Emellett, mint püspököknek, olyan kötelességeket kellett vállalniuk, amelyek nem voltak benne a terveikben és nem is akartak velük foglalkozni, mégis mindig az Egyház rendelkezésére álltak. Törekvéseiktől távol állt a bürokrácia és a rutinszerű püspöki feladatok. Mindenekelőtt mindig saját teológiai művüknek akarták szentelni életüket... de mindig feláldozták tudományos ambícióikat az Egyházért. Másfelől mégis sikerült megírniuk több kisebb és nagyobb lélegzetű munkát, melyekből végül összeállt egy nagy teológiai és tudományos mű. Meggyőződésem, hogy ahogyan Szent Ágoston gondolatai meghatározták a teológia és a filozófia történetét a középkortól napjainkig, úgy fogunk Ratzinger gondolataiból élni a következő századokban.

– És kik voltak a mesterei, akik közvetlenül hatottak rá?

– Teológiai tanulmányai idejéből első helyen a fundamentális teológia professzorát, Gottlieb Söhngent kell megemlítenünk. A német egyetemek régi hagyományait képviselő tudós volt, aki ugyanakkor a legújabb teológiai-filozófiai áramlatokat is nyitottan fogadta. Az egyik legjobb tanítványára talált Ratzingerben, aki ugyanakkor a mesterének tekintette. Nála védte doktori disszertációját *Isten népe és háza Szent Ágoston egyháztanában* címmel. Szent Bonaventura történelemteológiájáról szóló habilitációs munkájának megírásában ugyancsak Söhngen professzor segítette. Ő készítette fel Ratzingert arra, hogy később Joseph Frings bíboros teológiai tanácsadójaként személyesen és alkotó módon vehessen részt a II. vatikáni zsinaton. Emlékezzünk rá, hogy ez a több millió áldozatot követelő apokaliptikus II. világháború utáni nagy – a Nyugatnak saját zsidó-keresztény hagyományokon alapuló gyökereihez való visszatérését sürgető – fordulatok időszaka volt. Jól tudták ezt az Európai Unió

alapítói: Robert Schuman, Konrad Adenauer és Alcide De Gasperi. Ez is formálta a fiatal Ratzingert.

A teológiában is nagy változások időszaka volt ez. Itt is a fejlődés volt az uralkodó fogalom, de egészen más értelemben, mint ma, amikor ezen mindennek lerombolását és újraépítését értik. Akkor arra törekedtek, hogy újra felfedezzék azt, ami már létezett a hagyományban, hogy megmutassák az evangéliumban rejlő igazság teljes szépségét és eredetiségét, és ezt saját koruk embere számára is elérhetővé tegyék. Továbbá szerették volna megmutatni a liturgia szépségét, feltárni, milyen kincsek rejlenek benne – úgy, hogy az ember megtapasztalhatta Isten jelenlétét a mindennapi valóságban...

Ratzinger soha nem követte az intellektuális divathullámokat. Az igazságot akarta megmutatni a valóságról, elmélyülve annak lényegében. Ez magyarázza püspöki jelmondatát is: „*Cooperatores Veritatis*”, ami azt jelenti: „*Az igazság munkatársai*”.

– Bonni, münsteri, tübingeni és regensburgi tanárként mindig sok diákja volt. Szerették a tanítványai?

– Igen, egyetemi oktatói tevékenységének kezdetétől. 30 éves korában már docens és főiskolai tanár Freisingben. Ott indult el azon az életúton, amely a legjobban megfelelt hivatásának: tudományos kutatásokat folytatni és tanítani, megkeresni a világ valóságából azt, ami a leglényegesebb, megvizsgálni az evangélium és a nagy egyházi hagyomány fényében, és mindezt azután továbbadni. Tanárként arra törekedett, hogy a lehető leghatékonyabban szólítsa meg hallgatóit. Megvolt az képessége, hogy a hagyományostól eltérő előadásoknak köszönhetően sok tanítványában azt a benyomást keltse, mintha lényeges dolgokról akkor hallottak volna először, új és friss megközelítésben. Ratzinger professzor nem teremtett valamiféle saját új teológiát, de kifejezésre juttatta saját meggyőződéseit, amelyek nem kizárólag tudományos ismereteinek mélyéből fakadtak. Az általa művelt teológia mély hitre épült és az volt a célja, hogy hatással legyen az ember egész életére. Egész művében felfedezhető egyfajta lelki szépség. Kétségtelenül a teológiai-filozófiai gondolkodás nagy költője.

– Mennyire volt hatással rá a zene?

– A zene iránti szeretete kétségtelenül hatással volt lelki életére. Egyébként maga is zenél, zongorázik, és hegedülni is tanult. A zene fontos szerepet játszott a Ratzinger család életében. Emlékezzünk, hogy testvére, Georg éveken keresztül vezette az ismert Domspatzen fiúkorust – Regensburg Kisvereibeit.

Ratzinger műveiben hallható a harmónia gondolatainak tartalma és azok nyelvi kifejezése között. Ezeknek a műveknek tartalma nemcsak világos és érthető, de a kivételesen esztétikus kifejezésnek köszönhetően a tudományosság csúcseit éri el. Ezért is szerették a tanítványai. Bonntól kezdve az előadásain az előadótermek mindig megteltek.

– Tudományos karrierjét nemcsak elismerésekkel övezték...

– Münchenben nem érezte jól magát, problémái voltak a habilitációjával. Néhanyan meg akarták akadályozni tudományos karrierjének kibontakozását. Kifejezett ellenségei is voltak, akiknek nem tetszett többek között, hogy már a 20. század '50-es éveiben beszélt arról, hogy „az Egyháznak feltétlenül szakítania kell a szekularizálódással” (Entweltlichung), és hogy új szentségre van szükség. Jóval a II. vatikáni zsinat előtt rámutatott az Egyházban a külsődlegesség problémájára. Felhívta a figyelmet, hogy a német társadalom, borzalmas tapasztalatokkal maga mögött, a kereszténység terén nagymértékben „kiüresedett”.

A Münchenből való távozás megkönnyebbülést jelentett számára, és örömmel fogadta el a bonni állásajánlatot. Ott vált igazi „csillaggá” a teológia egén. Előadásainak kéziratait egész Németországban olvasták az egyetemisták. Nemcsak a teológiai tudása, világos kifejezésmódja, mély hite és kiváló elemzőképessége keltett csodálatot, de a személyisége, hitelessége is, amely féltékenységgel és bájjal párosult. Nem volt szigorú tanár, mindig igyekezett közel lenni a hallgatókhoz és senkivel nem bánt igazságtalanul. Új, a közös munkára alapuló pedagógiai módszereket is alkalmazott. Nyitott volt és elérhető, ugyanakkor az egészséges távolságot is megtartotta hallgatóival. Soha nem volt „haverkodó” típus, és nem engedte, hogy túl hamar barátként kezeljék. A diákok iránti segítőkészségét is csodálták, anyagilag is sokaknak segített. Többek között Leonardo Boff is élt a segítségével, a brazil felszabadítás teológiájának kiemelkedő alakja, Ratzinger bíboros későbbi ellenfele. Nem volt ugyan tanítványa, de anyagi támogatást kapott tőle doktori disszertációja befejezéséhez és publikálásához.

– Voltak Ratzingernek kedvenc tanítványai?

– Ilyennek nevezhetjük bizonyára Vinzenz Pfnürt, a kiváló teológust és egyháztörténészt, aki az ökumenizmusnak is nagy híve volt. A münsteri Wilhelm Egyetem professzora lett, és egész életében Ratzinger mellett állt a freisingi évektől kezdve. Annak, milyen sok kedvenc tanítványa van XVI. Benedek pápának, legjobb bizonyítéka a Ratzinger Tanítványok Köre, amelynek tagjai évente találkoznak és összegyűlnek mesterük körül.

– A tanári évek után jön a müncheni és freisingi érsekség, majd kinevezik a Hittani Kongregáció prefektusává. Akkor, II. János Pál egyik, ha nem a legközömbösebb munkatársaként nevezik el „páncélos bíboros”-nak, és gyakran kritizálják.

– A Hittani Kongregáció, mint a Római és Egyetemes Inkvizíció Kongregációjának örököse önmagában sem volt soha népszerű, és valószínűleg a legnehezebb vezetni valamennyi vatikáni hivatal közül. Már a prefektus meghatározására használt „hit öre” kifejezés sem kelt igazán rokonszenvet. Ki szereti az öröket, akiknek mindig ügyelniük kell, nem kérdőjelezhetnek meg soha semmit, de védeniük és oltalmazniuk kell, ebben az esetben az evangéliumot és az abból származott hagyományt, amelyet több mint 2000 év után nem lehet és nem kell megkérdőjelezni vagy meghamisítani. És tudjuk, hogy a Katolikus Egyházat minden korban támadták, nemegyszer óriási erőkkel, és ezért olyan nagy a kihívás, amivel szembe kell néznie a Hittani Kongregáció minden prefektusának, mint egyfajta „pápai rendőr”-nek. Ratzinger bíboros soha nem törekedett erre a hivatalra, de II. János Pál hajlíthatatlan volt, szinte „lasszóval fogta be”, és kényszerítette a hivatal betöltésére. Háromszor kérte, és a harmadik alkalommal a kérés egyenesen utasítás volt. Kétségtelenül nagy előrelépés volt ez számára, de azt is tudta, hogy nehéz munka vár rá. Kinevezése után átalakította, megújította a hivatalt, és új, a „szent inkvizíció”-tól nagyon is távoli szellemiséget vezetett be. Tudta, hogy a feladata a katolikus hit és hagyomány védelme, de azzal is tökéletesen tisztában volt, hogy a modern kor problémáinak megoldásához új stílusra és új nyelvezetre van szükség. Ezért volt olyan fontos számára a püspökökkel és a teológusokkal folytatott párbeszéd, ami korábban nem volt jellemző.

– Abban az időben az egyik legnagyobb problémát az ún. felszabadítás teológiája jelentette...

– Akkor ragasztották rá a zárkózott, kemény s megközelíthetetlen bíboros bélyegét is, és elnevezték „páncélos bíboros”-nak. E mögött a brit sajtó által kitalált jelző mögött természetesen a régi németellenes érzelmek álltak, és a média világszerte felkapta. A felszabadítás teológiájával vívott harc nagy visszhangot váltott ki a médiában. Mindenekelőtt azért, mert a „felszabadítás” szónak nagyon pozitív, modern és haladó kicsengése van. Ratzinger kezdettől fogva a felszabadítás teológiája mellett foglalt állást, nem kritizálta az alapelveit, de határozottan ellenezte annak politikai irányultságát, mivel a nagymértékben a marxista tanokra alapozott teológia ilyen értelmezése a hitet és a

kereszténységet könnyen politikai célok szolgálatába állítja. Fel volt készülve a vitára, hiszen korábban Szent Ágostonról és Szent Bonaventuráról írta tudományos disszertációit, és ezekben többek között épp azzal a kérdéssel is foglalkozott, milyen szerepet tölt be az Egyház a társadalomban és a politikában. Végül évek múltán megállapították, hogy ez a felszabadítás teológiájával folytatott vitája mentette meg a Katolikus Egyházat Latin-Amerikában. A történelem tehát őt igazolta.

– Ratzinger bíboros mindig került az egyházi hivatalokat, mégis a legmagasabbakat töltötte be, beleértve a pápai hivatalt is...

– A svájci teológus, Hans Küng – akit a legnagyobb felelősség terhel a Ratzingerről kialakult negatív képért – azt állította róla, hogy vezető szerepre törekedett a kortárs teológiában, mert így akarta építeni egyházi karrierjét. Ez egy újabb képtelen és becstelen örökség, aminek semmi köze nincs a valósághoz. Ratzinger mindig is távol állt attól, hogy egyházi karrierre törekedjen. Irtózott a hivatali megbízásoktól. Legfontosabb számára a teológiai és oktatói munka volt. Amikor felajánlották neki az érsekséget Münchenben és Freisingben, arra hivatkozott, hogy az egészsége nem teszi alkalmassá a hivatal betöltésére. Így volt ez akkor is, amikor Rómába hívták. Már a Hittani Kongregáció prefektusaként legalább háromszor kérte II. János Pált, hogy mentse fel a hivatalából. Minden esetben elutasító választ kapott. Mikor a harmadik ötéves kinevezése is letelt, a pápa azt mondta neki, egyáltalán ne írjon semmilyen felmentési kérelmet, mert úgysem fogadja el.

– Igaz barátság kötötte egymáshoz őket...

– II. János Pál és Ratzinger bíboros két különböző személyiség, eltérő vérmérséklettel, emberileg nem mondhatnánk róluk, hogy összeillettek. Wojtyła pápa erős, vitális erővel teli, szenvedélyes ember volt, aki nyugodtan oda csaphat az öklével az asztalra, Ratzinger ezzel szemben filigrán és szerény. Emberi különbségeik ellenére azonban az Egyház szolgálatában mindketten nagyon szerették és nagyszerűen megértették egymást. Mindketten filozófiai beállítottságú, kiváló gondolkodók voltak. Tudták, hogy reformátorok, bár ezt kívülről sokan másképp látták. Tökéletesen tisztában voltak vele, hogy az 1980–90-es évek Egyházát úgy bombázzák, mint háború idején egy ellenséges csapatokkal övezett erődítményt, de azt is tudták, hogy nekik minden áron meg kell védeniük ezt az erődöt. A pápa és Ratzinger bíboros természetesen nem fegyverrel és nem hadseregekkel vívták harcukat, szavakkal, imádsággal, érvekkel harcoltak, hogy Krisztus oldalára állítsák az embereket. És sok csatát

megnyertek így. Nagyszerű „dream team” volt ez. Ratzingerben II. János Pál nemcsak egy abszolút lojális munkatársra talált, de egy nagyszerű tudósra is, aki nagy segítséget jelentett az Egyház jövőjének, egy az evangéliumra és a hagyományra alapozott jövőnek építésében. Személy szerint meg vagyok győződve róla, hogy II. János Pál készítette elő az utat, hogy Ratzinger bíboros legyen az utódja, és folytassa a művét.

– Nem volt ez ugyanakkor egy csoda is, a Gondviselés rendelete az Egyház történetében és a világtörténelemben, hogy a lengyel pápa után egy német pápa következett?

– Bizonyára így tekinthetünk erre. II. János Pál halála után sokan úgy vélték, lehetetlen, hogy a lengyel pápa utódja Ratzinger bíboros legyen. Az amerikai Vatikán-szakértő, John L. Allen könyvében tíz pontot is felsorolt, miért nem lehet Ratzinger Szent Péter trónjának örököse. Németországi származása miatt sem számítottak a megválasztására. Ratzinger bíboros maga is meg volt győződve, hogy nem választhatják meg, már a kora miatt sem. 2005-ben 78 éves volt, vagyis elmúlt 75 éves – ez az az életkor, amikor a püspökök lemondanak a hivatalukról.

Most azonban, az idő távlatából tudjuk, hogy Ratzinger bíboros volt az egyedüli jelölt, aki képes volt arra, hogy folytassa Szent II. János Pált, a nagy pápa művét, akinek pápasága jelentős szerepet játszott a világ átalakulásában, a kommunizmus bukásában és abban, hogy ledőltek a falak Kelet és Nyugat között. Wojtyła pápa sokéves útítársaként vette át ezt az örökséget. Ratzinger bíboros maga nem számított rá, hogy a bíborosok épp őt választják, de ahogy ez Szent Péter utódjainak választásánál lenni szokott, a döntő szó a Szentléleké volt. Ennek ellenére a megválasztása Ratzinger számára nagy csapás volt. Ő maga mondja *A világ világoossága* című könyvében: „Nem vagyok az Egyház semmiféle hercege, az Egyház szolgája vagyok, »brigád munkása«, akit nem arra teremtettek, hogy ő legyen az első, az, aki az egészért felelős, akire a pápaválasztás »nyaktilója« lesújtott.” Másfelől, amikor pápa lett, ez láthatóan ösztönző hatással volt rá. Megmutatta, hogy képes Szent Péter utódjaként csodatot és elismerést kelteni a hívek körében.

– A pápaság megváltoztatta?

– A pápaság nem változtatta meg, inkább azt mondanám, ez által mutatta meg, ki is valójában. Még jobban megmutathatta az igazi oldalát, megismertük hitét, teológiai művét. Ami megválasztása után történt, azt ahhoz hasonlíthatnánk, mint amikor egy szép csokor virágot, amit korábban bezárva tartottunk,

később kitesszük a napfényre. Ratzinger pápaként igazán megmutathatta, mire képes. Sajnos, a pápasága részben áldozatul esett a média manipulációnak. Azt hangsúlyozták, ami negatív, míg arról, ami jó, szinte egyáltalán nem beszéltek. Az ún. „XVI. Benedek-effektus”, vagy „Benedettofieber” (Benedek-láz) létező jelenségét például teljesen elhallgatták. Összességében a pápaságát két részre oszthatjuk. Az első négy év a lelkesedés időszaka volt, a második négy viszont a fáradságos munka és botrányok körüli viták ideje. Az első négy évben mégis láthattuk Ratzinger pápa nagyságát az Egyház vezetőjeként és lelki tekintélyként.

– Milyen volt a fogadtatása Németországban? Pápaságát szülőhazájában gyakran érték kritikák...

– Németország nehéz és hálátlan haza a számára. Talán az egyetlen ország a világon, amely nem értékeli egyik legnagyobb fiát, aki a világ legnagyobb és legrégebb, több mint 1,3 milliárd tagot számláló intézményének élén állt. Természetesen ennek az is oka, hogy Németország felekezeti kétféleképpen oszlik: az északi protestáns részre – ott a pápát, a pápaságot nem értékeli, sőt ellenségnek tekintik; és a katolikus délre, ahol Ratzinger pápát lelkesen fogadták és csodálják. Ez a megosztottság lett az oka annak is, hogy a pápáról olyan negatív kép alakult ki, többek között az ún. Williamson-ügy után. A botrány a lefebrista Richard Williamson püspökkel kapcsolatban tört ki, aki tagadta a holokausztot, és akit XVI. Benedek korábban feloldott a kiközösítés alól. Döntése páratlan reakciót váltott ki a médiában – azzal vádolták, hogy a püspök szövetségese. Még a német kormány is megszólalt az ügyben. Azt a pápát támadták, aki annyit tett a katolikus-zsidó kapcsolatok rendezéséért, aki antifasiszta családból származott, és aki nem egyszer megvallotta szóval és tanúságával egyaránt, hogy az antiszemitizmust rossznak és bűnnek tartja. Páratlanul botrányos reakció volt ez. Arra is rámutatott, milyen szomorú állapotok uralkodnak a német médiában. Semmi pozitívumot nem tudtak mondani XVI. Benedekről még pápasága első négy évében sem, amíg tartott a „Benedettofieber”. Sajnos ez így van máig is, amikor nincs senki, aki például a 90. születésnapja alkalmából készítené egy filmet XVI. Benedek életéről, ami pedig a 20. század egyik legérdekesebb életútjának számít. Ugyanígy nem találtunk – a német egyházmegyékben sem – támogatókat egy színes magazinra, amelyet az évfordulóra akartunk kiadni. Ez a helyzet, kár a szóért!

– Úgy beszélünk XVI. Benedekről mint a történelemben az egyik legnagyobb németjéről. Nehéz azonban megérteni, miért nem értékeli személyét

saját honfitársai. Hiszen a jó, az igaz és szép szimbóluma és megtestesítője lett az egész világ, és nemcsak a katolikusok számára. Ellentéte a német nemzet másik képviselőjének – Hitlernek, aki az ördögi gonoszság megtestesítője...

– A megválasztása után sokan mondták, köztük a lengyel püspökök is, hogy XVI. Benedek egy nagy esély a németek számára. Németország történelmének perspektívájában az ő személye egy abszolút „antihitler”. Meggyőződésem, hogy a világtörténelemben épp az igaz, a jó és a szép megtestesítőjeként marad meg az emléke. Egész életének programja a szeretet.

– Mi XVI. Benedek legfontosabb üzenete ma a számunkra?

– XVI. Benedek egyike a történelem legkiválóbb pápáinak és a mai Egyház legnagyobb gondolkodóinak. Nemcsak tekintélye van, de nagyszerűen mutatja meg újra Jézust az Ő teljességében: a hit Jézusát és a történelmi Jézust, akin keresztül Isten továbbra is üzen a világnak és hív minden embert. Ratzinger pápa új szellemet lehel a hitünkbe és megújította azt. Egész életében küzdött a hit elkenése, a relativizmus, a modern „szentségek” kísértései – a 20. és 21. században új formát öltött ateizmus ellen. Az a hatalmas örökség, amelyet ránk hagy, a 21. századi Egyház alapja. Korunk nagy gondolkozója ő, aki átható elemzéseivel segít, hogy egy zavaros és bonyolult korban újra megtaláljuk a hitet és megmaradjunk azon az úton, amely egy civilizáltabb és emberibb társadalom felé vezet, buzdít, hogy ne feledkezzünk meg Istenről, a mi Üdvözítőnkéről, és ezzel együtt szabaduljunk meg egy végső katasztrófa rémképétől.

– Van valami, amit nem tudunk Ratzinger pápáról?

– Szenzációs vagy botrányos ügyek biztosan nem voltak az életében. Életrajzírójaként azt kell mondjam, hogy még nem sokat tudunk Ratzingerről – a zseniális egyetemi hallgatóról, aki huszonhárom évesen Szent Ágostont tanulmányozta; a fiatal professzorról, aki szabadsága alatt hazájában a börtönben misézett; az eredeti gondolkozóról, aki az egyetemi outsidersokkal barátkozott, de ugyanígy a misztikáért rajongó Hans Urs von Balthasarral is; vagy a vatikáni Hittani Kongregáció prefektusáról, aki minden csütörtök reggel a szentmise után a Campo Santo portásnőjével reggelizett; és mindenekelőtt keveset tudunk még Ratzinger tevékenységéről a II. vatikáni zsinat idejéből.

– Hogyan fogadta XVI. Benedek lemondását?

– Sokk volt számomra. Nem maga a lemondás ténye. *A világ világossága* című beszélgetésünkben már 2010-ben azt mondta, hogy ha a pápa tekintettel egészségi állapotára nem képes ellátni a hivatalát, akkor le kell mondania, sőt kötelessége, hogy lemondjon... Az időpont miatt volt sok számomra, amikor

bekövetkezett. XVI. Benedek később azt mondta nekem, hogy a mai globális, a média által uralt világban a pápai hivatalt gyakorolni nagyon nehéz és nagy követelményeket támaszt. Ratzinger pragmatikus, két lábbal a földön járó emberként viselkedett, aki látja, milyen elvárásokat támaszt a világ. Nem a problémák előtt torpant meg, csak a fizikai állapota miatt döntött a lemondás mellett. Amíg pápa volt, csodáltam, hogy az ő korában, a fizikai fáradság ellenére ilyen odaadással tud dolgozni és szolgálni az Egyház érdekeit.

– Gyakran találkoznak? Milyen állapotban van XVI. Benedek?

– Nem találkozunk gyakran, de folyamatosan értesülök róla, hogy érzi magát. Fizikailag a korának megfelelő az állapota. Egyik szemére nem lát, és nagyothall. De az értelme még mindig nagyon tiszta. Mint született tudós alkatú embert, leginkább az idegesíti, ha valami nem jut eszébe.

– Találkoztam olyan véleményekkel, hogy XVI. Benedek a következő szent pápa. Ön felismeri benne a szentség jeleit?

– Feltétlenül. Ha az ember tudja, kit nevezünk szent embernek, akkor benne megvannak a jellemző vonásai: az alázat, az irgalmasság, a szüntelen közeli kapcsolat Istennel, a Jézus iránti teljes bizalom. A Vatikáni Kertekben, a Mater Ecclesiae-kolostor rejtekében XVI. Benedek továbbra is sugárzik és inspirálja a világot és az Egyházat. Megragadó az egyszerűsége és a szerénysége. Egész életében szeretettel szolgált és továbbra is szolgálja Istent, az Egyházat és az embert. Isten nagy tanúja. Ezért nem lep meg, ha valaki azt mondja, hogy Ratzinger pápából sugárzik az életszentség. Az ember ezt érzi, ha a társaságában van. Ne menjünk az események elé. Szent életet folytatott és folytat, és nem fog meglepni, ha egyszer oltárra emelik.

Peter Seelwald (1954–), a *Der Spiegel* és a *Stern* német hetilapok, valamint a *Süddeutsche Zeitung* napilap magazinjának volt szerkesztője és újságírója. Jelenleg független publicista, Münchenben él. Több Joseph Ratzinger bíborosról szóló könyv, köztük a 21. század küszöbén a kereszténység és a Katolikus Egyház helyzetét elemző interjúkötetek, *A föld sója* és az *Isten és a világ*, valamint a 2010-ben megjelent, XVI. Benedek pápával készült *A világ világossága* és az emeritus pápával készült, 2016-ban kiadott *Utolsó beszélgetések* című interjú szerzője. Az említett könyvek közül valamennyi bestseller lett az egész világon.

*Lengyel nyelvről fordította: Koncz Éva
Magyar Kurír, 2017. október 5.*

A protestantizmus billegő sarokköve

A protestantizmus talán legismertebb alaptétele, hogy a hit forrása egyedül a Szentírás. Sola Scriptura sine Ecclesia – Csak az írás, Egyház nélkül. Ez a tévtanítás egyesíti a felfogásában messzemenően eltérő legkülönbözőbb protestáns gyülekezeteket, és mintegy a reformáció egyik karakterisztikus ismertetőjegyévé vált. A többi solá-hoz hasonlóan azonban ez az elv is igen gyöngye lábakon áll.

Mit állít az elv pontosan?

A *Sola Scriptura* összefoglalva azt jelenti, hogy a protestáns keresztény hit egyedüli, elégséges és közvetlen forrása és zsinórmértéke *egyedül a Szentírás*. E nézet szerint a hitnek *csak* a Szentíráshoz kell igazodnia. A Szentírás *önmagát* magyarázza, ezért szükségtelen minden tekintély, amely általános és kötelező érvénnyel tanítana a hitről. A Szentírás a protestánsok szerint Isten általános kinyilatkoztatását teljességében tartalmazza, önmagában nyújt mindent, ami az emberek üdvösségéhez szükséges. E tévtan szerint nincsen szükség Egyházra, mert a Szentírás helyes megértéséhez és hívó elfogadásához minden egyes ember megkapja az isteni világosságot.

A *Sola Scriptura* elve tehát kizárja az *egyházi tanítóhivatal* és *szenthagyomány* szükségességét. Tagadja a Szentírással egyenlő rangú hitszabály vagy forrás létét, és lényegében mond ellene a római pápa és a püspökök tanítóhivatali tevékenységének.

A *Sola Scriptura* a protestantizmus formai alapelve (*principiumformale*).

A tévtan eredete

A *Sola Scriptura* elvet az egyháztörténelemben elsőként egy angol tanító, *William Ockham* ferences szerzetes (1285k.–1347), a nominalizmus megalapítója használta, akár csak a protestantizmus többi kizárólagosságot jelentő tételét (*solagratia, solafide, solusChristus, soliDeogloria*). Igazán ismertté azonban akkor vált, amikor *Luther Márton* a lipcsei hitvitán (1519) hirtelen előhozta azt *Johannes Eck* katolikus teológia professzor elsöprő érveivel szemben. A dominikánus Eck meggyőzően bizonyította, hogy – mind a bűcsük, mind a kegyelem és a szabad akarat kérdésében – Luther a pápai megnyilatkozások és az egyetemes zsinatok szerint is téved. Ezen a ponton Luther, aki a szónoklataiban egészen eddig a pápákhoz és a zsinatokhoz való fellebbezésért kiáltott, hirtelen elvetette ezeknek tévedhetetlenségét, és váratlanul kijelentette, hogy csak az lehet a hit tárgya, ami a Szentírásból kimutatható.

Luther, aki látszólag elveti a tekintélyt, maga is tekintély elven értelmezi a Szentírást, szabja meg azt is, amit belevalónak tekint. A Lipcsei hitvitából erre is bőven találunk példát. Amikor például az elhunytakért mondatott szentmise kapcsán Eck a Makkabeusok könyvéből idézett (2Mak 14,43), Luthernek ismét elfogytak az érvei. Ekkor jelentette ki, hogy a Makkabeusok könyve nem is tartozik a Szentíráshoz, mert szerinte – a keresztényellenes ihletésű, a templom lerombolása után született zsidó–*jamniai* kánon az érvényes.

1521-ben Luther tartalmilag megfogalmazta a *Sola Scriptura* elvet, ami bennfoglaltan az Egyháznak a Szentírást értelmező és kánonját meghatározó tekintélyének az elvetését jelenti. A *Sola Scriptura* elvére hivatkozva a protestantizmus elveti a katolikus tanításnak minden olyan elemét, amelyet nem vél fölfedezni a Szentíráshoz. Ez az elv többé-kevésbé – elsősorban a katolikus tanítóhivatal szükségességének a tagadására vonatkozóan – összeköti a protestantizmus valamennyi gyümölcsét, a kálvinizmustól kezdve a Hit Gyűlekezetéig, az unitáriusoktól a Jehova Tanúig.

A Szentírás és a Szenthagyomány a katolikus tanítás szerint

A katolikus tanításban a kinyilatkoztatásnak *alanyi* értelemben egy forrása van: az *Úr Jézus Krisztus*, akitől ered a Szentírás és a Szenthagyomány. Tárgyi értelemben pedig a kinyilatkoztatás átadásának két különböző módjáról beszélünk: a hitigazságokat a Szentírásból és a Szenthagyományból merítjük, amelyek együtt alkotják a teljes és csorbítatlan apostoli hitletéteményt (*depositum fidei*). Mindez azt jelenti, hogy a kinyilatkoztatás egyedüli forrása és beteljesítője Jézus Krisztus, akinek a tanítása a Szentlélek közreműködésével a Szentíráson és a Szenthagyományon keresztül jut el hozzánk az egy, szent, katolikus és apostoli Anyaszentegyházban.

A Szenthagyomány az Isten által kinyilatkoztatott, és élőlőben továbbadott apostoli tanítás, amelyet Péter és az apostolok átadtak utódaiknak, a római pápának és az érvényesen fölszentelt püspököknek, hogy az evangélium eljusson a föld végső határáig, minden teremtményhez. (vö. *Mt 28,19*) Ez jelöli ki a hit-szabályt (*regula fidei*), amelyformailag azt jelenti, hogy semmi újat nem lehet hirdetni, csak amit az apostolok és utódaik „reánk hagytak” (*traditum est*). A Szenthagyomány az apostolok tanítói küldetéséből adódóan (vö. *Mk 16,15; Lk 10,16; ApCsel 2,3–4*) megelőzi és így magában is foglalja a Szentírást, hiszen az élőlő mindig előbb volt, mint az írások és a Biblia kánonja. A szóbeli igehirdetésnek elsőbbsége van: „*A hit hallásból ered, a hallás pedig Krisztus igéjéből*” (*Róm 10,17*) Az *Úr Jézus* tanítani, és nem írni küldte tanítványait, ami persze

nem zárja ki, hogy a későbbiekben a tanítványok sok mindent le is írtak. Szent Pál ilyen értelemben köti Timóteus lelkére: „*őrizzetek szilárdan a hagyományokat, amelyeket akár élőlő, akár levelünk útján tanultatok*”. (*2Tess 2,15*)

A Szentírás a Szentlélek által vezetett *Egyház könyve*: benne született, kanonizálódott, őrződött és adatott tovább és tárul fel az igehirdetésben mindennap a világ végéig. Időrendben és logikailag is előbb van Isten szava, Isten népe, a prófétái, az apostoli tanítás és az Egyház, és ebből születik a Szentlélek által a Szentírás, a kánon, a teológia és az élőlő igehirdetés. A Szentírásnak tehát az Egyház a szülője, kanonizálója, őrzője és értelmezője. Az Egyházban a Szentlélek él: ugyanaz a lélek szüli és élte az Egyházat, amely által a Szentírás is megszületett. A Szentírás helyes és avatott értelmezője ezért csakis az Egyház.

A Szentírás és a Szenthagyomány tehát kölcsönösen összetartoznak, mégpedig úgy, hogy a Szentírás létrejöttének, fennmaradásának, kánonjának és helyes értelmezésének az alapja a szent tradíció. Miként *Szent Iréneusz* (115–150) tanítja, az Írást mindig az Egyház apostoli hite alapján kell értelmezni, mert a kettőben egy lélek működik, és nem lehet ellentmondás Szentírás és Szenthagyomány között.

A Szentíráshoz való viszony alapvető különbsége

A katolikus hit és tanítás szerint a Szentírás *materiálisan elégséges* az igaz katolikus hit megismeréséhez, hiszen a teljes és apostoli hitletétemény megtalálható benne közvetlenül vagy közvetve, kikövetkeztethető módon. Ennek egyértelmű, tiszta és világos kifejtésére azonban a élőlő apostoli igehirdetésre van szükség. Számunkra a tanítói tekintélyt a Krisztus követségében járó egyházi tanítóhivatal képviseli. (vö. *2Kor 5,20*) A katolikus Egyház középpontjában az Isten Igéje, az élőlő Krisztus áll, az isteni személy.

A protestáns nézet szerint azonban a Szentírás az apostoli Szenthagyománytól függetlenül, önmagában képezi a legfőbb tekintélyt, vagyis önállóan képez hit-szabályt (*formális elégségesség*). A Biblia „önmagát értelmezi”, továbbá a Szentlélek mindenkit megvilágosít a megértéséhez, vagyis nincsen szükség fölszentelt papságra. A protestantizmus számára a kereszténység lényegében individualista könyvvallás, amelynek a középpontjában a megszemélyesített Biblia található.

A Sola Scriptura ellentmondása

A Szentírás és a Szenthagyomány eredendő összekapcsoltságának elemzéséből érhető tetten a *Sola Scriptura* protestáns tévtanának mély ellentmondása. A *Sola Scriptura* elve lényegében az Egyház kontextusát, a Szentlélek élőlő

és tevékeny munkáját, az apostoli igehirdetés elsőbbségét kérdőjelezi meg. A legnagyobb ellentmondás azonban abban áll, hogy a Szentírás sehol sem állítja magáról, hogy a Szentmagyomány nélkül, önmagában véve lenne végső tekintély. Mint ahogy az sem derül ki a Szentírásból, hogy pontosan milyen írások alkotják, és hogy azokat milyen módon kell összeválogatni: vagyis a Biblia nem tartalmazza a saját hiteles kánonját sem. A Szentírás továbbá nem magyarázza meg önmagát, nem adja meg önmaga helyes értelmezését.

A *Sola Scriptura* protestáns hagyománya igazolhatatlan a Szentírásból, hanem kizárólag *Ockham, Luther, Kálvin* személyéhez és tekintélyéhez köthető. Továbbá az elv hamisságát igazolja az a történelmi tény is, hogy a deformáció kezdete óta idestova *negyvenezer* körülire becsülhető a különböző protestáns közösségek és szekták száma: ha a Szentírás helyes értelmezéséhez az egyéni bibliaolvasás egyedül elég, és a Szentlélek minden egyes embert külön-külön biztosan megvilágosít, és nincsen szükség tanítóhivatalra, akkor hogyan születhetett ennyiféle eltérő értelmezés?

A Sola Scriptura sorsa

X. Leó pápa 1520-ban az *Exsurge Domine* (Kelj föl, Uram) bullájában elítélte Luther tanait, és megparancsolta, hogy Luther hatvan napon belül vonja vissza 95 pontjából a pápa által hibásnak minősített 41-et. 1521. január 3-án pedig – miután látványosan megtagadta tanai visszavonását – kiközösítette Luthert. A trienti zsinat (1545–1563) megvizsgálta és elítélte a hitújítók eretnek tanait. (*DH 1500–1850*). A katolikus Egyház rendületlenül hirdeti, hogy a Szentírás és a Szentmagyomány elválaszthatatlanok egymástól.

„A természetfeletti kinyilatkoztatás pedig, az egyetemes Egyháznak a trienti szent zsinaton kijelentett hite szerint ’azon írott könyvekben és azon meg nem írt hagyományokban foglaltatik, amelyeket vagy magának Krisztusnak az ajkairól vettek át az apostolok, vagy a Szentlélek sugalmazása folytán az apostolok által mintegy kézzől-kézre adva jutottak hozzánk’... Továbbá az isteni és katolikus hit követelménye, hogy mindazt, amit Isten írott vagy hagyományozott igéje tartalmaz, és, amit az Egyház akár ünnepélyesen határozat, akár rendes és egyetemes Tanítóhivatala útján Istentől kinyilatkoztatott hitigazság gyanánt élénk bocsát, higgyük.” (*IX. Pius pápa, I. vatikáni zsinat, Dei Filius; DH 3006; 3007; 3011; 3020*)

Fülep Dániel

Hertay Mária két Madonnája

Mély lelki élményben részesültem. Hertay Mária életművét bemutató gyönyörű albumot lapozgatva a csodálatos könyvmotok, rézkarcok, seccók és tűzzománc reprodukciók között két Madonna különös hatással volt rám. Sok Madonna-képet láttam, sokféle technikával készültet. De kevés van közöttük, ami a Hertay Mária által készíttetekre hasonló benyomást gyakorolt volna rám. Most ezt a két Madonnát mutatom be a következőkben és megpróbálom megfogalmazni, miért tettek rám olyan rendkívüli hatást.

Az első Madonna sötét tónusú tűzzománc. Mintha éjszaka lenne. Ebből sejlik ki a vörös glória, ami kicsit megvilágosítja a Szűzanya fejénél a nagyon mély, szinte méregzöld színű anyai palástot. A palást alól két túlvilágian fénylő, gyöngyházfényű arc világlik, amit keretbe foglal a palást hófehér csipkéje. A Kisjézus mélyen alszik, szemét becsukva kitárt karokkal, ökölbe szorított kezecskéikkel. Rajta fehér csipkeruha; olyan, amit mi keresztelőkor a kisbabáinkra szoktunk adni. De mintha vért könnyezne: jobb szeméből épp egy apró vörös csepp gördül alá. Mária ezt a könnycseppet nézi. Szeme zöld, akár a palástja és csodálatosan szép, ráncatlan fiatal leányarca titokzatos megrendülést áru el. Talán az ő közös sorosukat látja előre. Igazi fájdalmas szűzanya, *Mater dolorosa*.

A második Madonna is tűzzománc. A háttérben mintha hajnalodna, és az angyalok kara bontakozna ki a pirkadatban. Mária palástjáról a mélybe zuhognak a csillagok. A kised és az édesanya arca ebben a keretben világít. A két arcról visszafogott, mély benső öröm sugárzik. Ez mintha az első viszontlátás szelíd öröme lenne. Mária bal karján ül a gyermek, a jobb kar szabad. A Szűzanya kézfejének hüvelyk- és mutatóujját finoman összeérintve tudatosítja, hogy ki is simul hozzá, az ő kebelére: az élet Kenyere, az Eucharisztia. A csipkés ruhácskába öltöztetett kis Jézus egészen odabújik Mária arcához, és baljával simogatja. Szinte érezzük, milyen kimondhatatlan öröm járja át, hogy újra láthatja édesanyját. Ez a mennyei örvendetes találkozás, a viszontlátás oly sok szenvedés után. Nagyboldogasszony. *Assumptio Beatae Mariae Virginis*.

Ahogy lapozgattam az albumot, és visszatértem a madonnás képekhez, egyre inkább meggyőződtem, hogy valami nagyszerűvel, valami egészen különlegessel találkoztam. Olyan jelenséggel, ami talán az ősszel teljes virágjában álló rózsabokorhoz hasonlítható. Tanúságot tesz arról, hogy jó helyre ültették, gyökerei elérik az életadó nedvességet, és a kertész, aki gondozta,

ágait időben és jól metszette. Virágot hoz éppen akkor, amikor formás levelei és illatos szirmai a legnagyobb örömet okozzák.

Ez a két Madonna igazi alkotás, élő kreatúra. Mert csak az dicséri alkotóját, ami él. Ez a két Hertay Madonna mély lelki élményt nyújt annak, aki segítségükkel elmélkedik. Üzennek nemcsak a megfestett témáról, hanem az alkotójukról is, akinek művei titokzatos módon a remény, a hit, a szeretet, az élet nagy mélységeiből bontják ki azt, amit tudni kell. Tanúság arról, hogy az, aki Jézust követi és hisz benne, képes még az élettelen anyagot is életre kelteni az emberek szívében. Mert az, aki alkot, annak az Atya akaratában kell megmaradnia. És az Atya akarat: életük legyen, és az bőségben legyen. Ehhez az Úr Jézus iránti feltétlen szeretet és ragaszkodás szükséges. Nincs más út.

A két Madonnát és az albumban látható többi művet szemlélve megtapasztaltam ezt az igazságot: aki igazi Jézuskövető, azt ugyanúgy, mint az angyal üzenetére igent mondó gyereklány Máriát, egy életre szóló döntés vezeti. Így lehet az Úr kertjében tanúságtevő élet a rózsató, ami lombosodik és virágzik mindenki gyönyörűségére. Mert forrása kizárólagosan az Atya. Hertay Máriának ez a rózsabokor-élete adta nekünk ezt a két gyönyörű Madonnát a mi szörnyűségekkel teli XX. századunkban.

Hertay Mária 85 éves. Gyönyörködök életében és megteremtett műalkotásaiban. Mert egészen bizonyos, hogy ez volt az ő szándéka is minden rézkarcával, litográfiájával, seccójával és tűzzománcával: neked és nekem életünk legyen, és bőségben legyen. Szerényen meghúzódva bontotta ki lombját és virágjait mindannyiunk nagy vigaszára, hogy meglássuk és megtapasztaljuk azt, amit ő is megélt: a szelíd, ragaszkodó, a szív mélységében izzó szeretetet a mi Urunk, Jézus Krisztus iránt.

Bálint Zsolt

Az aktív homoszexuálisok áldoztatását megtiltotta

Interjú az amerikai püspökkel

Ahogy néhány nappal ezelőtt tudósítottunk róla, az amerikai Illinois állam springfieldi egyházmegyéjének püspöke, Thomas Paprocki, rendeletben figyelmeztette az egyházmegye össze papját, hogy **az Egyházi Törvénykönyv 915. kánonjának értelmében nem adható Oltáriszentség azoknak, „akik nyilvánvaló, súlyos bűnben makacsul kitartanak”, köztük a homoszexuális „házasságban” vagy együttélésben lévő pároknak, és az LGBT-mozgalom nyílt támogatóinak.**

A június 12-én kiadott rendeletében **Paprocki püspök a katolikus temetési szertartást is megtiltotta a homoszexuális élettársi kapcsolatban élők számára, ha ők a haláluk előtt nem adják „a bűnbánat valamilyen jelét”,** amiért az Egyház tanításával nyíltan szembehelyezkedve mégis az együttélést választották.

Ahogy ez várható volt, a püspöki rendelet nagy felháborodást keltett az LGBT-párti szekuláris és „progresszív katolikus” sajtóban. Természetesen az LGBT-lobbi egyházi reklámembere, a jezsuita James Martin is kikelt a püspök ellen a Facebook oldalán, az „LGBT emberekkel” szembeni „diszkriminációnak” nevezve a rendeletet egy meglehetősen gyenge általánosítással: Martin szerint a püspök logikájával lényegében mindenkitől meg kellene tagadni a temetési szertartást, mivel valamiben úgyis mindannyian bűnösök vagyunk.

A vádak és támadások nyomán a springfieldi egyházmegye június 23-án közleményben erősítette meg a püspöki rendelet igazát és hatályosságát. Paprocki püspökkel 28-án a *Catholic World Report* interjút is készített a püspökséget ért verbális támadásokról, aki azt mondta, hogy „Rengeteg üzenetet kaptam, amiben támogatásról és imádságról biztosítottak.” Az alábbiakban az interjú teljes szövegének magyar fordítását közöljük.

Mi vezette önt arra, hogy ezt a rendeletet az azonos neműek „házassághoz” kapcsolódó kérdésekről kiadja?

Ezeket a normákat az azonos neműek „házasságáról” és a vele kapcsolatos lelkipásztori kérdésekről az e téren a törvényi szabályozásban és a kultúránkban bekövetkezett változások eredményezték. Maga Jézus Krisztus megerősítette a házasság kiemelt helyét az emberi és keresztény társadalomban, azáltal, hogy azt a szentség rangjára emelte. Ennek következtében az Egyháznak nem-

csak hatalma, de súlyos kötelessége is van arra, hogy megerősítse a hiteles tanítását a házasságról, és hogy megőrizze és növelje a házasság állapotát szent értékét.

Meglepték azok az országos kiterjedtségű médiatudósítások, amikkel a rendeletet fogadták?

Igen, mivel a rendelet egy meglehetősen kézenfekvő alkalmazása az Egyház meglévő tanításának és jogrendszerének. A katolikus Egyház kétezer éven át nagyon világos volt abban, hogy nem fogadjuk el az azonos neműek „házasságát”. És mégis úgy tűnik, hogy sok ember azt gondolja, hogy az Egyháznak egyszerűen meg kell hajolnia a kultúra előtt most, hogy az azonos neműek „házasságát” a polgári jog törvényesnek ismerje el. Egy lekipásztor szemzőgéből meglehetősen aggasztó látni, hogy sok katolikus is magáévá tette az azonos neműek „házasságának” politikailag korrekt nézőpontját. Ez csak azt mutatja, milyen sok munkát kell még végeznünk, hogy a házasság katolikus felfogásának szilárd megértését átadjuk.

James Martin SJ atya a Facebook oldalán panaszkodott, hogy ez a rendelet „diszkrimináció” a saját nemükhöz vonzó emberekkel szemben, mivel nem vonatkozik sem azokra a heteroszexuálisokra, akik bünt követnek el, sem a nem szexuális természetű bűnökre. A „melegházasságban” élők áldoztatása kapcsán nemrég a *The New York Times*-nak is úgy nyilatkozott, hogy „lényegében mindenkinek az életvitele erkölcstelen”. Ön mit válaszol ezekre?

Martin atya téved ezekben a megnyilatkozásaiban. Mindenki követ el bűnt, de nem mindenki él erkölcstelen életet. Mivel mindannyian bűnösök vagyunk, megtérésre és bűnbánatra vagyunk hívva. Martin atya figyelmen kívül hagyja a rendelet lényegi elemét, miszerint az egyházi temetési szertartást meg kell tagadni az azonos neműek közötti „házasságban” élő személyektől, „hacsak haláluk előtt a bűnbánat valamilyen jelét nem adták”. Ez közvetlen idézet az Egyházi Törvénykönyv 1184-es kánonjából, amit bűnbánatra hívásnak szántak. Jézus a nyilvános szolgálatát Isten Evangéliumának hirdetésében ezekkel a szavakkal kezdte: „Beteljesedett az idő. Közel van az Isten országa. Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban.” (Márk 1,15). Ezt a bibliai tanítást alkalmazva a temetési szertartások konkrét kérdésére, azok a személyek, akik nyíltan „melegházasságban” éltek, valamennyi olyan nyilvános bűnöshöz hasonlóan, akik megbotráncozást keltenek, akkor részesülhetnek egyházi temetési szertartásban, ha a haláluk előtt a bűnbánat valamilyen jelét adják.

Martin atya megjegyzései azonban egy fontos szempontot is felvetnek a súlyos bűn más állapotaival és az Oltáriszentség vételével kapcsolatban. Igaza van abban, hogy az Egyház tanítása nemcsak a „melegházasságban” élőkre

vonatkozik. A 916. kánon értelmében mindaz, „aki tudatában van súlyos bűnének”, nem részesülhet Oltáriszentségben „előzetes szentségi gyónás nélkül”. Ez normális esetben nem az Oltáriszentség megtagadásáról szól, hanem arról, hogy mindenkinek tartózkodnia kell az Oltáriszentség vételétől, ha tudatában van a súlyos bűnének. Jóllehet senki sem ismerheti a saját szubjektív bűnösségét Isten előtt, az Egyház taníthatja és tanítania is kell a súlyos bűn objektív valóságát. Objektíven szólva mondhatjuk azt, hogy például mindazok, akik érvényes házasságon kívüli szexuális együttélésben vannak, legyen az heteroszexuális vagy homoszexuális természetű, nem részesülhetnek az Oltáriszentségben, hacsak nem gyakorolnak bűnbánatot, szentgyónásban vesznek részt, és jó útra terelik az életüket. Ez magába foglalja a házasságuk érvénytelenítése nélkül újraházasodott elváltakat is, mint ahogy jól tudhatjuk ezt az ezzel foglalkozó új médiatudósításokból is.

Francis DeBernardo, a *New Ways Ministry* ügyvezető igazgatója azt mondta, hogy a rendelet elriasztja a saját nemükhöz vonzó embereket az Egyháztól. Erre mit válaszol?

A valódi kérdés nem az, hogy hány ember jön templomba, hanem az, hogyan válhatunk szentté, hogyan leszünk szentek. Az Egyház a szentté válás útjának eszköze. Jézus megtanít minket arra, hogyan legyünk szentek, de nem mindenki fogadta el az Ő tanítását: például a gazdag fiatal, aki sajnálatosan otthagya Jézust, mert nem akarta szétosztani a vagyonát, hogy kövesse Jézust (Máté 19,16-22). Az embereknek szabadságukban áll elfogadni vagy elvetni az Egyház tanítását, ahogy szabadságukban áll elfogadni vagy elvetni Jézust magát. Sajnálatos, amikor egyesek elhagyják az Egyházat, ugyanúgy, ahogy bizonyosan Jézus számára is sajnálatos volt, amikor bizonyos emberek elhagyták.

A rendelettel kapcsolatos médiatudósításokat olvasva lát ön bennük valamilyen gyakori félreértést vagy félremagyarázást?

Úgy tűnik, rengeteg ember figyelmen kívül hagyta a bűnbánatra és megtérésre felhívó részt. Mintha azt gondolnák, hogy a rendelet egy általános ítélet a meleg és lesbikus emberek felett. Nem az. A rendeletem nem az „LMBT emberekre”, hanem az úgynevezett „melegházasságra” fókuszál, ami egy polgárjogi státusz. Soha senkitől nem tagadtuk meg a szentségeket vagy a keresztény temetést pusztán a homoszexuális orientációja miatt. Még azok is, akik „melegházasságra” léptek, szentségekhez járulhatnak és egyházi temetést is kaphatnak, ha bűnbánatot gyakorolnak, és feladják a „házasságukat”.

Privátban milyen megjegyzéseket kapott a rendelet kapcsán? Volt olyan püspöktestvére, aki beszélt önnel róla? Ha igen, mit mondtak?

Rengeteg üzenetet kaptam, amiben támogatásról és imádságról biztosítottak.

Milyen reakciókat kapott az egyházmegye papjaitól? Az én első reakcióm az volt, hogy biztosan sokan hálásak azért, hogy ön levette róluk a nyomást. Például ha valaki, aki „melegházasságban” él, Oltáriszentséghez folyamodik, vagy valaki katolikus temetést kér a bűnbánat nélkül elhunyt szeretőjének, a pap egyszerűen azt mondhatja: „Sajnálom, én az egyházmegye és a püspökének fennhatósága alatt állok, az egyházmegye szabályai pedig nem teszik lehetővé, hogy ezt megtegyem.”

A papjaimtól pozitív visszajelzéseket kaptam az Egyház tanításának világos képviselőletéért, és hálás szavakat azért, hogy útmutatást adtam abban, hogyan kell válaszolniuk, ha ilyen helyzet felmerül.

Gondolja, hogy más egyházmegyek is kiadnak majd hasonló rendelkezést?

Úgy tudom, néhányan már meg is tették, de valamilyen okból nem részesültek hasonló médiafigyelemben.

Személyesen az ön számára okozott nehézséget a negatív médiafigyelem, vagy úgy gondolt rá, mint ami a hivatalával együtt jár?

Erre a kérdésre a védőszentem, Morus Szent Tamás szavaival válaszolok: „Nem nagyon törődök azzal, mit mondanak az emberek rólam, ha Isten közben mellettem áll.”

Bármilyen más gondolat?

LMBT aktivisták zaklatták a beosztottjaimat és engem obszcén telefonhívásokkal, emailekkel, és levelekkel, profán és visszataszító nyelvezettel, állítólag a szeretet és tolerancia nevében. Sajnálom, hogy a körülöttem lévő ilyen gyűlölködő és rosszindulatú nyelvezetnek voltak kitéve.

Van bármi, amit a döntését támogató katolikusok segítségképpen tehetnek?

Kérem, hogy imádkozzanak a bűnösök megtéréséért.

(http://katolikusvalasz.blog.hu/2017/07/03/interju_az_aktiv_homoszexualesok_es_lmblmozgalmarok_aldoztatasaat_megtilto_amerikai_puspokkal)

Csoda történt egy hároméves muszlim kislánnyal Szent Charbel közbenjárására

A hároméves Milan daganatos betegségben szenvedett. Miután megműtötték, életveszélyes vírusfertőzést kapott. Édesanyja a libanoni szent remete közbenjárását kérte, és a kislány meggyógyult a fertőzésből.

A szunnita muszlim család történetéről az Orange TV készített arab nyelvű riportot, amelyet az AsiaNews hírügynökség is közzétett olasz és angol fordítás kíséretében.

Milan családja Damaszkuszról menekült el a négy éve tartó háború és az Iszlám Állam elől, és Libanonban találtak menedéket. A kislány szervezetében két éves korában agresszív daganatos betegséget diagnosztizáltak, a kezelés során pedig egy vírus támadta meg szervezetét, amely halálos kimenetelű betegséget okoz. Erős gyógyszereket kapott, de a betegség egyre jobban elhatalmasodott rajta. A szülők úgy döntöttek, hazaviszik a kórházból, hogy otthon haljon meg: az Úr kezébe helyezték az életét.

Az édesanyja zarándoklatra indult gyermeke gyógyulásáért Zahléba, egy keresztény faluba, a libanoni Bekaa-völgybe, ahol Szent Charbel szentélye található. A zarándoklatot követő héten vizsgálatra vitték a kislányt, hogy megállapítsák, milyen mértékben van jelen a vírus a szervezetében. Negatív lett az eredmény, a vírus nem volt kimutatható. Este volt már, amikor hazaindultak. Milan elaludt az úton, felébredve ennyit mondott: „Charbel apó azt mondta nekem: »Imádkoztam Istenhez, hogy gyógyítson meg téged. Víz adott, ennyi történt.«”

Az édesanyja a riportban elmeséli, hogy azóta a kislány különleges kapcsolatban van Szent Charbellel: ha fájdalmak gyötrik, előveszi a szentképet, sír, beszélget vele, a templomban imádkozik hozzá.

Nem tudják pontosan, mi történik ilyenkor, ez kettőjük dolga – mondja az édesanyja.

A remetét – akit „Libanon Pió atyjának” is neveznek – VI. Pál pápa avatta szentté 1977-ben. Halála után számtalan csoda történt, amelyet neki tulajdonítottak. A muszlim világban gyakran előfordul, hogy keresztény személyeket tisztelnek, így Szűz Máriát és bizonyos szenteket, köztül Charbel Makhlouf libanoni remetét is.

Szent Charbel Makhlouf a Kelet nagy misztikusa és aszkétája, a maronita egyház három nagy szentjének egyike. Szavai szerint papnak lenni csakis

egyét jelent: a Golgota útját járni, és Isten jelenlétének tanúságtevője lenni a világban.

Charbel atya egy észak-libanoni hegyi faluban született 1828. május 8-án, a család ötödik gyermekeként. Maronita vallású édesanyja szigorúan megkövetelte a családban az imát, a napi rózsafüzért és a szentmisén való részvételt. A szent, akinek két testvére is szerzetes lett, 1851-ben titokban elhagyta családját, és belépett a mayfouki Boldogasszony-kolostorba. Egy év noviciátus után átkerült az annayai Szent Maron-kolostorba, és a libanoni maronita rend szerzetese lett. A korai antiochiai egyház mártírja, Charbel nevét vette fel, aki 121-ben szenvedett vértanúságot.

Aszketikus életet élt, buzgón gyakorolta a lemondást és az önmegtagadást, teljesen szabad volt a világtól; életét visszavonhatatlanul az Úr és a lelkek üdvösségének szolgálatába állította. Isteni sugallatra arra kérte előljáróját, hogy remeteségbe vonulhasson az anyakolostorhoz tartozó Szent Péter és Szent Pál-kolostorba. Előljárója eleinte vonakodott megadni az engedélyt, ám egy csodálatos isteni jel hatására megadta: Charbel olajat kért a lámpásába, ám hogy próbára tegyék, vizet öntöttek bele. A lámpásban mégis fellobbant a láng. 1875. február 15-én megkezdte a vágyott remeteéletet: magány, csend, ima, az Oltáriszentség imádása, mezei munka.

Már életében szentként tisztelték, és imájára csodák történtek. 1898. december 24-én, karácsony vigíliáján halt meg. A kolostor temploma mellett temették el. A csodás események miatt sírjából kiemelt koporsóját a kolostor templomának egyik oratóriumába helyezték el. Teste épen maradt. Sírját a világ négy égtája felől keresik fel a zarándokok. Közbenjárására sok csodás imameghallgatás és gyógyulás történt.

VI. Pál pápa 1965. december 5-én boldoggá, majd 1977. október 9-én szentté avatta.

*Forrás és fotó: Famigliacristiana.it
Magyar Kurír, 2015. október 14. szerda 19:55*

Mária- kegyhelyek

Betlehem

Mikeás próféta hetedfél évszázaddal Jézus Krisztus születése előtt a következőképpen jövendölt: „Te Betlehem, Júda földje, éppen nem vagy a legkisebb Júda fejedelmi városai között, mert belőled származik majd a vezér, aki népet, Izraelt kormányozza”. A jövendölés világos állítást tartalmaz: Júda városai közül az egyik, amelyiknek Betlehem a neve, szülővárosa lesz a választott nép vezérének, aki nem más, mint a Messiás. Szent Máté evangélista, egyike a tizenkét apostolnak, két okból kifolyólag is jól tudta, hogy ezt a próféciát Jézus Krisztus születési helyére kell érteni. Egyrészt, mert a tanítványok legbenső köréhez tartozva, közvetlenül a legilletékesebbtől, magától Jézus Krisztustól tudta meg születésének helyét; másrészt pedig amiatt, hogy az evangélium lejegyzésekor nem saját, emberi, írói ihletésének hatására írta le mindazt, amit tudott, hanem a Szentlélek sugalmazásának „áryékában”, vagyis maga az Isten vállalta az evangéliumban foglaltak igaz voltáért a kezességet. Az evangéliumban foglalt üdvtörténeti eseményeket az is megkülönbözteti az emberi kitalálásoktól, mítoszoktól, titkos tanoktól, hogy konkrét, megnevezhető tanúk szeme láttára, időben és térben pontosan meghatározhatóan mentek végbe. Jézus Krisztus születésének idejét az Augusztusz császár idejében végzett népszámlálás rögzíti, helyét pedig az evangélisták, meg a szenthagyomány egyértelműen Betlehem városában adja meg. Ha mindez annyira magától értetődő, akkor miért kell erről újra írni? – kérdezheti az olvasó.

A Szentatya ez év márciusában a Szentföldre zarándokolt és Betlehemből is járt, abban a bazilikában, amely a születés barlangja fölé épült, s ahol lent a barlangban ezüst csillag mutatja Jézus Krisztus földi születésének pontos helyét. A pápa a jubileumi esztendőben végigjárva Jézus Krisztus földi életének ismert színhelyeit, a beszédein kívül pusztán jelenlétével is tanúságot akart tenni az egész világ szeme láttára („elmenvén tanítsatok minden nemzetet!”) arról, hogy Jézus Krisztuson kívül kettőezer év múltán sincs és nem lesz soha

az emberiségnek más Üdvözítője. Az Ő földi élete visszavonhatatlan történelmi esemény, s mint ilyen az egykori, eredeti helyszíneken kiváltságos módon idéződik fel. A történelmi tények alapkategóriáit, a helyet és az időt nem lehet tudatlanba venni. A történelem Jézusa nem vált néhány emberöltő során a hit Krisztusává, amint a legújabb tévitanítások állítják, hanem a történelem koordinátáinak segítségével megismerhető történelmi személyiség. Jézus Krisztus azonos a katolikus-keresztény hit Jézus Krisztusával.

Betlehem neve soha nem szerepelt a hitvallásban, ám erre azért nem volt szükség, mert a keresztények nem vonták kétségbe a születés tényének pontos helyét. A múlt század felvilágosult vallástörténészei, bibliakritikusai kezdték az emberi észre hivatkozva megkérdőjelezni az evangéliumokban szereplő alapigazságokat. Főként a Jézus születésével foglalkozó fejezeteket vették vizsgálat alá, mert ha azok történelmi hitelessége meggyöngül, akkor az evangélium életadó üzenete erőtlenné válik. Ennek egyik első lépése volt Betlehemnek mint szülőhelynek megkérdőjelezése, mert a bibliakritikusok szerint az evangelisták azért írták a születés eseménye mellé Betlehem városát, hogy az ószövetségi jövendölés bevonásával hitelessé tegyék állításukat. A bibliakritikusoknak nem jutott eszükbe, hogy pontosan a fordítottja történt: a biztos ismeretből szerzett tudásuk alapján állított színhely az, ami igazolja a jövendölés valóságtartalmát, illetve annak beteljesülését. Mivel a II. Vatikáni Zsinat után a vallásos témájú könyveket nem kell szigorú vizsgálat alá vetni, hogy minden állításuk megfelel-e az egyházi tanításnak, számtalan, főként tudományos színezetű biblikus könyvben olvasható az a valótlan állítás, miszerint nem lehet tudni, hogy Jézus Krisztus hol is született. Mivel a Katolikus Egyház Katekizmusa az apostoli hitvallás alapján elemzi a katolikus hitet, hiába ütjük fel ezt a kézikönyvet, nem találjuk meg benne Betlehem városát a Megtestesült Ige születésének színhelyeként. Ezért öröm a katolikus hithez hűségesen ragaszkodó hívek számára, hogy Szent Péter apostol mai utóda, II. János Pál pápa a szenthelyeket végigjárva, Názáretben, Betlehemben és Jeruzsálemben is megerősített bennünket, testvéreit a hitben. A betlehemi születési barlangot fölkeresve a pápa szavak nélkül is nyomatékkal hangsúlyozta: nem a tudomány köntösébe bújt tévitanítóknak kell hitelt adni, hanem az igaz tanúknak, az evangelistáknak, akik jól tudták, amit tudtak, s a Szentlélek vigyázott arra, hogy azt nekünk át is adják. Vagyis azt, hogy Jézus Krisztus nem valahol, valamikor, meghatározhatatlan helyen és időben, hanem pontosan akkor, amikor Augustusz császár népszámlálást tartott, Betlehemben született.

Török József, történész, teológus

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Az első fatimai jelenés évfordulója

„Kedves fiaim, ma emlékeztek meg földi megjelenésemről a fatimai szegény Cova da Iriában. Eljöttem az égből, hogy megkérjelek benneteket, ajánljátok magatokat Szeplőtelen Szívemnek.

Amit akkor kértem, az ma valósul mag a ti segítségetekkel, Mozgalmam papjai. Ti felajánljátok magatokat Szeplőtelen Szívemnek, és a rátok bízott lelkeket is elvezetitek erre a felajánlásra, amelyet kérek...

A fatimai jelenések óta most már 100 év telt el. És a száz év nem volt elég ahhoz, hogy széles körben sikerüljön elfogadtatni a Szűzanya igényét, kérését, amely valójában a mi javunkat szolgálja.

A Szűzanya azt mondja, hogy a Máriás Papi Mozgalmon belül ezekben az évtizedekben mégis megvalósul, hogy elég sokan rendszeresen felajánlják magukat a Szent Szűz Szeplőtelen Szívének.

Megjövendöltem nektek a második világháborút is, amelyet Isten annak az emberiségnek a megbüntetésére engedett meg, amely sajnos nem tért meg.

Most élitek át azt az időt, amikor a vörös sárkány, a marxista ateizmus az egész világon elterjedt, és egyre nagyobb pusztítást visz végbe a lelkekben. Valóban sikerült elcsábítania és lesöpörnie az égről a csillagok egyharmadát. Ezek a csillagok az Egyház egén a pásztorok, ti vagytok ezek, szegény papfiai.

Vajon nem ezt bizonyította Fiam helytartója is, hogy ma legkedvesebb barátai, asztaltársai a papok és szerzetesek azok, akik az Egyházat elárulják és ellene szegülnek?

Itt az idő tehát, hogy arra a nagy menedékhelyre gyűljetek, amelyet az Atya ajánl nektek, hogy a gonosz lélek kísértéseinek ellenállhassatok és szembeszálljatok a teljes hitehagyással, amely szegény fiaim között egyre jobban elterjed.

A Szűzanya a Jelenések könyvének vörös sárkányát a marxista ateizmussal azonosítja. A marxizmus a rendszer-módosulásunk óta azt hisszük, hogy legyengült, pedig pont ezzel – ugyan egy kicsit más színben, de – elterjedt az egész világon.

Most már a marxizmus és a liberalizmus kéz a kézben rombolja a lelkeket érdemben az egész világon. Természetes, hogy Egyházunk sem maradhat ki ebből.

A sárkány által lesöpört csillagokat a Szűzanya megnevezi, ezek a liberalizmussal és ateizmussal „megfertőzött”, fölszentelt papok sokasága – lehet, hogy egyharmaduk?

VI. Páll pápa mondta annak idején, hogy a Vatikánba is behatolt a sátán füstje. Lehet, hogy erre utal a Szűzanya, hiszen az üzenet idején ő volt Fia helytartója.

Mivel a papok és szerzetesek belülről árulják el Egyházunkat, ezért ideje, hogy menedékhelyre gyűljünk, mely nem más, mint a Szűzanya Szeplőtelen Szíve.

Ajánljátok magatokat Szeplőtelen Szívemnek.

Aki magát felajánlja nekem, annak viszonzásul megígérem a megmenekülést: e világon megmenekül a tévedésektől és elnyeri az örök üdvösséget. Ezt rendkívüli anyai beavatkozásra kapjátok.

Meg fogom akadályozni, hogy beleessetek a Sátán csapdájába. Én magam védelek és oltalmazlak, én magam vigasztallak és erősítelek benneteket. Itt az idő, most hallgassa meg felhívásomat minden pap, aki hűséges akar maradni

Mindenki ajánlja fel magát Szeplőtelen Szívemnek és a ti segítségetekkel, papjaim, sok gyermekem meg is teszi ezt a felajánlást.

Olyan ez, mint a védőoltás, amelyet jó Anyaként adok nektek, hogy megőrizzen a hittagadás járványától, amely megfertőzi sok fiamat és lelki halálba sodorja őket. Ez az az idő, amelyet megjövendöltem, ez a tisztulás ideje.” (1976. május 13.)

Óriási ígéretet tesz a Szűzanya! Aki magát (szívből, igazán) felajánlja az ő Szeplőtelen Szívének, azt a Szűzanya megmenekíti a tévedésektől, és ennek köszönhetően elnyerheti az örök üdvösséget.

Ez nem azt jelenti, hogy nem lesz több szenvedés. Nem. Ezt azt jelenti, hogy a sátán tévtanaitól, melyeket az embereken keresztül, a megtévesztett papok által terjeszt, attól megóv minket a Szent Szűz.

És ha a Szűzanyának ajánlott lélek ebben a zavaros világban a tiszta úton tud maradni, az segítség a zavarosban tévelygő embereknek is. Hiszen a hittagadás járványa mindenfelé fertőz, melytől a Szűzanya meg tud óvni minket, ha mi megtesszük azt a keveset, amit kér.

Ha nem tudunk hetente cönákulumon részt venni, akkor a nélkül igyekezzünk legalább heti rendszerességgel felajánlani magunkat a Szűzanya Szeplőtelen Szívének!

Jánossy Gábor

(Gobbi atyán keresztül kapott üzenet alapján.)

A r ó z s a f ü z é r

Az imádság az Istennel való találkozás kulcsa

„Drága gyermekek! Ma arra hívlak benneteket, hogy legyetek az imádság emberei. Imádkozzatok mindaddig, míg az ima nem válik örömmé és a Magasságbelivel való találkozássá. Ő át fogja alakítani a szíveteket, a szeretet és a béke embereivé lesztek. Ne feledjétek, gyermekeim, hogy a sátán erős és el akar téríteni benneteket az imától. Ti ne feledjétek, hogy az ima az Istennel való találkozás titkos kulcsa. Azért vagyok veletek, hogy vezesselek benneteket. Ne hagyjátok el az imát. Köszönöm, hogy választotok hívásomra.” (2017. augusztus 25.)

Figyelmesen olvasva a Szűzanya ezen üzenetét, hallhatjuk édesanyai szavának visszhangját, amely immár sok év óta tartó jeleneinek és köztünk való jelenlétének által visszhangzik. Úgy tűnik, mintha évek óta tartó hívása nem változott volna. A Szűzanya szavaiban Jézus szavainak visszhangját és hívását fedezhetjük fel: „Kérjétek és kaptok!” Az ima célja az öröm és a Magasságbelivel való találkozás, az Istennel való találkozás. A keresztény ima első alapfeltétele, hogy nem egy absztrakt szabályra irányul, hanem élő személy.

Szűz Mária növekedett és előrehaladt a hit és az ima útján. Ő beszél és hív bennünket az imára, amelynek erejét és hatékonyságát maga is megtapasztalta és megélte földi életében. Az egyik üzenetében mondja: „Drága gyermekek, csak az én Fiam, Jézus tud nektek örömet és békét adni.” Minden hívásának értelme abban van, hogy elvezessen bennünket Jézushoz, aki imádságaink ki-meríthetetlen forrása. Jézus halála és feltámadása által kiárasztja ránk Lelkét és ugyanebben a Lélekben kiálltunk Istenhez: Abba, Atyánk! Az evangélium lapjain Jézus tanácsot ad nekünk imánk kialakításához. Ha Jézus példája szerint és Jézussal szeretnénk imádkozni, akkor meg vagyunk hívva arra, hogy engedelmessédjünk Lelkének, amely bennünk él.

Jézus így tanít bennünket: „Te, amikor imádkozol, menj be a szobádba, zárd be az ajtót, és így imádkozz Atyáddhoz, aki a rejtekben van...” (Mt 6, 6). Bemenni a szobába, bezárni az ajtót, azt jelenti, belépni saját szívünkbe. Meghívás az összeszedettségre. Meghívás ez arra is, hogy csenddel töltsük

meg szívünket, amelyben világosabban és erőteljesebben visszhangzik az Úr hangja. Ahogyan VI. Pál pápa mondja: „Belépni önmagadba, hogy megtaláld és találkozz azzal, Aki bensőnkben él.“

„Az imádságban pedig ne fecsegetek, mint a pogányok, akik úgy gondolják, hogy a bőbeszédűségükért nyernek meghallgatást.” (Mt 6, 7). Jézus nem veti el a hosszú imát, csak azt az imát, amely a túl hosszú szöveg miatt szétszórttá teszi az imádkozót. Szent Ágoston mondja: „Más sokat beszélni, és más sokat imádkozni“. A keresztyény ima legmélyebb lelke a bizalom. Az ima megnyitja lelkünket a hitre és a bizalomra. Aki Istenben bízik nem arra törekszik, hogy Istent informálja, hanem arra, hogy megengedje Neki, hogy átformálja őt. Aki imádkozik az, gyermek, Isten pedig az Atya, aki a mennyekben van. Imáink sajátossága az, hogy fáradságtalan, vagyis nem ismerhet bátortalanságot.

És a Szűzanya hív bennünket: Imádkozzatok. Nem azt mondja, hogy mondjatok el néhány imát, hanem állhatatosságra hív bennünket. És, ha nem talál meghallgatásra az imánk, akkor biztosak lehetünk abban, hogy Isten valami sokkal jobbat készít számunkra mint, amit elképzelhetünk, vagy kérhetünk. A Szentlélek őszinte imára buzdít, indít bennünket. Ő segít imádkozni. „... mert nem tudjuk, hogyan imádkozzunk helyesen; de maga a Lélek jár közben értünk szavakba nem foglalható sóhajtásokkal” (Róm 8, 26-28).

Ahhoz, hogy az ember imádkozzon, akarnia kell imádkozni. Avilai Szent Teréz azt mondta, hogy az ima az egyetlen Istenhez vezető út. Az ima olyan hely, amelyet mi Istennek készítünk azért, hogy legyen hová jönnie. Ha nincs ilyen hely bennünk, akkor Jézus szívünk ajtaja előtt marad.

Imádság

Szűz Mária, Béke Királynője, a hit és az ima Édesanyja! Te Fiat-oddal Jézus és a mi édesanyánkká lettél. Előrehaladtál és növekedtél a hit és az ima útján. Olyan utakon jártál, amelyeket nekünk is be kell járnunk. Te nem tudsz helyettesíteni bennünket ezen az úton, de megígéred nekünk közelségedet, imádat és jelenlétedet. Te kezdettől fogva nem hagyod el Fiad egyházát, az apostolokkal együtt állhatatosan imádkoztál, várva Jézus ígéretének beteljesedését – a Szentlelket. Imádkozz velünk és értünk, hogy mi is befogadhassuk a magasból érkező erőt, a Szentlélek erejét, amellyel legyőzhetünk minden kísértést és csábítást. Imádkozz értünk, hogy megmeneküljünk a sátáni csalástól és csapdától. Imádkozz értünk, hogy megmaradhassunk az Istenhez vezető úton, az élet teljessége forrásánál. Ámen.

M.M., fordította: Sarnyai Andrea